

บทนำ

วันจันทร์ที่ 24 พฤษภาคม 2010

ซาแมนธา บอยด์ มุดลอดแผงกั้นโยกเยกของตำรวจ แล้วเหลือบตาขึ้นมองรูปปั้นเทพีแห่งความยุติธรรมที่ตั้งอยู่บนยอดตึกศาลโอลด์เบลีย์อันเลื่องชื่อแห่งลอนดอน แม้ว่ารูปปั้นนี้จะมีเจตนาให้เป็นสัญลักษณ์ของความเข้มแข็งและความซื่อสัตย์ แต่เวลานี้ซาแมนธากลับมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของรูปปั้น เธอคือสตรีที่ท้อแท้สิ้นหวังผู้ซึ่งจวนเจียนจะทิ้งตัวจากหลังคาลงมาบนทางเท้าข้างล่างอยู่รอมร่อ รูปปั้นนี้ไม่มีผ้าผูกตาที่มักจะเกาะสลักไว้บนรูปปั้นที่เหมือนกับเธอทั่วโลก ซึ่งก็ดูเหมาะสมแล้ว เพราะ ‘ความยุติธรรมที่ปิดตาและไม่เลือกปฏิบัติ’ เป็นแนวคิดไร้เดียงสาของพวกโลกสวย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีเรื่องของการเหยียดเชื้อชาติและการคอร์รัปชันของตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

ถนนหนทางและสถานีรถไฟใต้ดินรายรอบถูกปิดอีกครั้งเพราะฝูงนักข่าวที่แห่กันมาปักหลัก และทำให้ย่านที่พลุกพล่านใจกลางลอนดอน

ย่านนี้กลายเป็นชุมชนแออัดของชนชั้นกลางได้อย่างเหลือเชื่อ บรรจุภัณฑ์อาหารที่กินหมดแล้วซึ่งมียี่ห้อมาร์กแอนดัสเพนเซอร์และแพรตอมองเซิร์หรืออยู่บนพื้นถนนที่มีขยะเกลื่อนกลาด ถนนแบรินด์แนมกำลังถูกพับเก็บท่ามกลางเสียงหึ่งๆ ของเครื่องโกนหนวดไฟฟ้า และเตารีดพกพาที่แทบไม่ช่วยอะไรของชายคนหนึ่งก็ไม่อาจกลบเกลื่อนความจริงที่ว่าเมื่อคืนเขาเข้านอนโดยสวมเสื้อเชิ้ตกับเนกไทที่มีอยู่เพียงชุดเดียว

ชาแมนธารู้สึกประหม่าขณะเดินลัดเลาะผู้คน เธอมาสายและกำลังเหวี่ยงเอกสารจากการจำอ้วกเป็นเวลาหกนาที่จากถนนแซนเซอร์เลน ผมสีบลอนด์แพลทินัมเรียงตั้งตรงที่ที่เธอรวบมันขึ้นเพื่อพยายามเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะแต่ก็ทำไม่สำเร็จ สื่อมวลชนเปิดเผยชื่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีนี้ตั้งแต่วันแรก และตอนนี้ผ่านไปสี่สัปดาห์แล้ว ภาพของชาแมนธอาจปรากฏอยู่บนหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ทุกฉบับในโลก เธอถึงขั้นต้องโทร.เรียกตำรวจเมื่อนักข่าวช่างตื้อคนหนึ่งตามเธอไปถึงบ้านที่เคนซิงตันและไมยอมกลับ เธอไม่อยากตกเป็นเป้าความสนใจที่ไม่น่ายินดีอีก จึงก้มหน้าก้มตาก้าวยาวๆ ต่อไป

คนยืนเข้าคิวเป็นแถวคดเคี้ยวสองแถวยาวๆ ตัดผ่านสี่แยกถนนนิวเกตสตรีต โดยเริ่มต้นจากสุขาเคลื่อนที่ที่มีไม่เพียงพอแถวหนึ่ง และจากร้านสตาร์บัคส์ที่เปิดขายเฉพาะกิจอีกแถวหนึ่ง ชาแมนธ่าต้องติดอยู่ในฝูงชนที่วนเวียนไปมาระหว่างสองแถวนี้ แต่ในที่สุดเธอก็หลุดออกมาได้ และรีบเดินตรงไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งยืนเฝ้าประตูทางเข้าด้านข้างที่เงียบสงบกว่าของห้องพิจารณาคดี แต่พอเธอบังเอิญเดินเข้าไปในเฟรมของกล้องหนึ่งในบรรดาหลายสิบกล้องที่กำลังถ่ายทำ สตรีร่างเล็กคนหนึ่งก็ทวาดใส่ชาแมนธ่าอย่างเกรี้ยวกราดเป็นภาษาญี่ปุ่น

“วันสุดท้ายแล้ว” ชาแมนธ่าเตือนตัวเอง และทิ้งคำพูดดำทอที่ฟังไม่รู้เรื่องไว้ข้างหลัง อีกแค่แปดชั่วโมงชีวิตเธอก็จะกลับเป็นปกติแล้ว

เจ้าหน้าที่ตำรวจเฝ้าประตูไม่คั่นหน้าคนหนึ่งตรวจดูบัตรประจำตัว

ของชาแมนธอย่างพิถีพิถัน ก่อนจะพาเธอผ่านขั้นตอนปฏิบัติซึ่งเวลานี้ เธอเคยชินมาก เริ่มจากเก็บข้าวของส่วนตัวใส่ตู้ล็อกเกอร์...อธิบายว่าเธอ ถอดแหวนหมั้นไม่ออกจริงๆ ตอนเครื่องตรวจจับโลหะส่งเสียงร้อง...กังวล เรื่องคราบเหงื่อขณะถูกเจ้าหน้าที่ค้นตัว...จากนั้นก็เดินไปตามทางเดินหน้าต่างา เรียบๆ เพื่อไปพบกับคณะลูกขุนอีกสิบเอ็ดคน และดื่มกาแฟสำเร็จรูปอุ่นๆ ถ้วยหนึ่ง

เนื่องจากสื่อมวลชนทั่วโลกให้ความสนใจต่อน้อยอย่างล้นหลาม รวมทั้งเหตุการณ์ที่บ้านของชาแมนธา จึงมีการสั่งกักตัวคณะลูกขุนซึ่งเป็นการ ตัดสินใจที่ไม่เคยมีมาก่อน สิ่งนี้จุดประกายความโกรธของประชาชน เพราะ ค่าโรงแรมหลายหมื่นล้านเป็นเงินภาษีของประชาชน หลังจากผ่านมาเกือบ สองเดือน การพูดคุยยามเช้าของพวกเขาส่วนใหญ่มีแต่เรื่องอาการปวดหลัง เพราะเตียงของโรงแรม หรือเมนูอาหารค่ำซ้ำๆ ซากๆ หรือไม่ก็โอดครวญ ถึงสิ่งที่พวกเขาคิดถึงมากที่สุด เช่น ภรรยา ลูกๆ และตอนจบของซีรีส์ เรื่องลอสต์

เมื่อเจ้าหน้าที่ศาลมารับตัวคณะลูกขุน ความเงียบที่เต็มไปด้วย ความเครียดซึ่งปิดบังไว้ด้วยการพูดคุยเรื่องสัพเพเหระก็ถูกปลดปล่อยออกมา หัวหน้าคณะลูกขุนเป็นชายสูงวัยชื่อสแตนลีย์ เขาได้รับการแต่งตั้งจาก คนอื่นๆ ด้วยเหตุผลแค่ว่าเขาดูเหมือนแกนดัลฟอย่างน่าประหลาดใจ สแตนลีย์ลุกขึ้นยืนช้าๆ แล้วเดินนำทุกคนออกจากห้อง

ห้องพิจารณาคดีที่หนึ่งได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในห้องพิจารณาคดีที่มีชื่อเสียง โด่งดังที่สุดในโลก สงวนไว้สำหรับพิจารณาคดีอาชญากรรมที่ร้ายแรงที่สุด เท่านั้น เป็นห้องที่เหล่ามาตการโหดผู้โด่งดัง เช่น คริปเพน ซุตคลิฟฟ์ และ เดนนิส นิลเซน ตกเป็นเป้าสนใจเพื่อخذไ้บาปมหันต์ที่พวกเขาก่อ แสงไฟ สาดเข้ามาทางหน้าต่างกระจกใ้บานใหญ่เหนือศีรษะ ล่องเรือรอบบนแผ่นไม้

¹ พ่อมดในภาพยนตร์เรื่องเดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์

กรุณาสีเข็มและเฟอร์นิเจอร์หนังสือเขียว

ขณะที่ซาแมนธานั่งที่นั่งประจำแถวหน้าของคณะลูกขุนซึ่งอยู่ใกล้คอกจําเลยมากที่สุด เธอก็รู้สึกลัวว่ากระโปรงสีขาวที่เธอออกแบบเองตัวนี้อาจจะลื่นไถล เธอวางชุดเอกสารสำหรับคณะลูกขุนลงบนตัก ซึ่งสร้างความผิดหวังอย่างมากให้แก่เผ่าลามกที่เกือบจะเคยเดินเหยียบเท้าใครบางคนตั้งแต่วันแรกด้วยความรีบร้อนอยากจองที่นั่งข้างเธอ

ห้องพิจารณาคดีห้องนี้ไม่เหมือนที่เคยเห็นกันจนคุ้นตาในภาพยนตร์อเมริกัน ซึ่งจะเห็นภาพจำเลยแต่งกายดีนั่งข้างทนายความของพวกเขาที่โต๊ะแต่จำเลยที่ถูกกล่าวหาในศาลอาญาโอลด์เบลีย์แห่งนี้จะต้องเผชิญหน้ากับห้องพิจารณาคดีที่น่าสะพรึงตามลำพัง แผงกระจกเล็กๆ ทว่าโดดเด่นล้อมรอบคอกจำเลยที่ยกสูง ยิ่งตอกย้ำว่าคนที่อยู่ในคอกนี้เป็นภัยอันตรายอย่างยิ่งใหญ่หลวงต่อคนที่เหลือในห้อง

มีความผิดจนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าบริสุทธิ์

บัลลังก์ผู้พิพากษาอยู่ตรงข้ามกับคอกจำเลยและเยื้องไปทางซ้ายของซาแมนธา ดาบด้ามทองเล่มหนึ่งห้อยลงมาจากตราแผ่นดินของสหราชอาณาจักรซึ่งอยู่ข้างหลังเก้าอี้ตรงกลาง เก้าอี้ตัวนี้เป็นตัวเดียวที่ว่างอยู่ตลอดการพิจารณาคดี เสมียนศาล ทีมทนายจำเลย และทีมอัยการจะอยู่ตรงกลางห้อง ที่นั่งชั้นลอยสำหรับประชาชนซึ่งยกสูงขึ้นไปและอยู่ติดผนังอีกฟากห้องเต็มไปด้วยผู้ชมที่ตาปรือแต่ยังกระตือรือร้น พวกเขาตั้งแคมป์บนถนนเพื่อรอจับจองที่นั่งในการเข้าฟังบทสรุปของการพิจารณาคดีวาระพิเศษนี้ บนม้านั่งยาวที่ถูกลิ้มเลียได้ชั้นลอยด้านหลังห้องมีกลุ่มคนสารพัดประเภทที่แทบจะไม่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ เช่น ผู้เชี่ยวชาญที่ทนายอยากเรียกตัวขึ้นให้การแต่ก็อาจจะไม่เรียก เจ้าหน้าที่ศาลฝ่ายต่างๆ และแน่นอน เจ้าหน้าที่ตำรวจที่จับกุมคนร้ายผู้ซึ่งเป็นศูนย์กลางความขัดแย้งทั้งหมด เขาคือนักสืบนามว่าวิลเลียม โอลิเวอร์ เลย์ตัน-ฟอกส์ หรือมีฉายาว่าวูล์ฟ

วูล์ฟมาร่วมฟังการพิจารณาคดีทุกวันตลอดทั้งสัปดาห์ เขาใช้เวลา

หลายชั่วโมงนับไม่ถ้วนจึงมองไปที่ดอกจําเลยด้วยสีหน้าเยือกเย็นจากที่นั่งข้างประตูทางออกซึ่งไม่สะดุดตาคน วูล์ฟดูเหมือนคนอายุสี่สิบต้นๆ รูปร่างกำยำ ใบหน้าดูผ่านโลกมามาก และดวงตาสีน้ำเงิน ชาแมนธาคิดว่าเขาคงดูหล่อไม่เบาถ้าเขาไม่ดูราวกับอดหลับอดนอนมาหลายเดือน และทำหน้าที่เหมือนแบกโลกไว้ทั้งโลก แต่เอาจริงๆ เขาก็แบกโลกไว้จริงนั่นละ

‘ฆาตกรฆ่าแล้วเผา’ ตามที่สื่อมวลชนตั้งฉายาให้คนนี้ได้กลายเป็นฆาตกรต่อเนื่องที่ลงมือบ่อยครั้งที่สุดในประวัติศาสตร์ลอนดอน เขื่อยี่สิบเจ็ดรายในรอบยี่สิบเจ็ดวัน แต่ละรายเป็นโสเภณีอายุระหว่างสิบสี่ถึงสิบหกปี คดีนี้ยิ่งดึงดูดความสนใจมากขึ้น เพราะมันเปิดเผยให้ประชาชนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องราวอะไรได้รับรู้ถึงความจริงอันโหดร้ายที่กำลังเกิดขึ้นบนหัวมุมถนนบ้านตัวเอง เขื่อยี่สิบใหญ่ถูกพบในขณะที่ยังมีไฟลุกท่วม พวกเธอถูกวางยาอย่างหนักและถูกเผาทั้งเป็น ไฟนรกนี้เผาผลาญทุกอย่างที่อาจใช้เป็นหลักฐานได้ แล้วการฆาตกรรมก็หยุดลงแบบบับ ทำให้ตำรวจไปไม่เป็น เพราะไม่มีผู้ต้องสงสัยคนสำคัญ สำนักงานตำรวจนครบาลถูกตำหนิอย่างหนักตลอดการสืบคดีจากการที่ไม่สามารถจับคนร้ายได้ ส่งผลให้เด็กสาวผู้บริสุทธิ์ต้องตายไปเรื่อยๆ แต่สิบแปดวันหลังการฆาตกรรมครั้งสุดท้าย วูล์ฟก็จับกุมคนร้ายได้

ชายในดอกจําเลยคือ นาภิป คาลิด ชาวมุสลิมนิกายซุนนี สัญชาติอังกฤษ เชื้อชาติปากีสถาน ยึดอาชีพคนขับรถแท็กซี่ในเมืองหลวง เขาอาศัยอยู่ตัวคนเดียว และเคยมีประวัติถูกจับคดีวางเพลิงสถานเบา หลักฐานดีเอ็นเอที่เชื่อมโยงเหยื่อสามรายเข้ากับเบาะหลังรถแท็กซี่ของเขาถูกนำเสนอต่อศาลควบคู่กับคำให้การที่แม่นยำของวูล์ฟ ทำให้คดีนี้ดูตรงไปตรงมา ไม่มีอะไรซับซ้อน แต่แล้วทุกอย่างก็เริ่มพัง

หลักฐานยืนยันที่อยู่ของผู้ต้องหาขณะเกิดเหตุขัดแย้งกับรายงานการเฝ้าติดตามที่รวบรวมโดยนักสืบวูล์ฟและทีมสืบสวนของเขา ต่อมาเมื่อมีข้อกล่าวหาว่าคาลิดถูกทำร้ายร่างกายและถูกข่มขู่ระหว่างถูกควบคุมตัว

หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ที่ขัดแย้งกันบ่งชี้ว่าดีเอ็นเอที่ถูกเผาจนเกรียม ไม่อาจใช้เป็นหลักฐานที่น่าเชื่อถือได้ นอกจากนี้ทนายจำเลยยังดีใจมากเมื่อฝ่ายมาตรฐานวิชาชีพภายในสำนักงานตำรวจนครบาลนำจดหมายฉบับหนึ่งที่พวกเขาได้รับรายงานมานำเสนอต่อศาล มันเป็นจดหมายจากเพื่อนร่วมงาน นีรนามที่ลงวันที่ก่อนเกิดเหตุฆาตกรรมครั้งสุดท้ายแค่ไม่กี่วัน เนื้อหาในจดหมายแสดงความกังวลเกี่ยวกับการที่วูล์ฟเป็นคนทำคดีนี้และเกี่ยวกับสภาพจิตใจของเขา จดหมายบอกว่าวูล์ฟกลายเป็นคน 'หมกมุ่น' และ 'สิ้นหวัง' และยังเสนอแนะให้ส่งย้ายวูล์ฟทันที

พลันข่าวใหญ่ที่สุดในโลกก็ยิ่งกลายเป็นข่าวใหญ่ขึ้นไปอีกทันที ตำรวจถูกกล่าวหาว่าใช้ศาลิตเป็นแพะเพื่อปิดบังความล้มเหลวของตัวเอง ทั้งผู้บัญชาการตำรวจและรองผู้บัญชาการฝ่ายอาชญากรรมและปฏิบัติการพิเศษ ถูกกดดันให้ลาออก เพราะการคอร์รัปชันอย่างโจ่งแจ้งที่เกิดขึ้นภายใต้การดูแลของพวกเขา หนังสือพิมพ์เต็มไปด้วยข่าวอื้อฉาวเกี่ยวกับนักสืบผู้เสื่อมเสียคนนี้ ข่าวอื้อฉาวเรื่องที่เขาถูกกล่าวหาว่าติดเหล้า และความเป็นไปได้ในการใช้ความรุนแรงซึ่งนำไปสู่การพังทลายของชีวิตคู่ มีอยู่ครั้งหนึ่งทนายจำเลยซึ่งยิ้มกริมอย่างอวดดีถูกตำหนิเพราะหลุดปากเสนอให้วูล์ฟสลับที่นั่งกับลูกความของเธอ ตลอดการพิจารณาคดี นาภิบ คาลิต ได้แต่เฝ้ามองความวุ่นวายที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างงุนงง และไม่เคยแสดงความพอใจให้เห็นเลยสักนิดที่ตัวเองเปลี่ยนจากปีศาจร้ายกลายเป็นเหยื่อ

วันสุดท้ายของการพิจารณาคดีเป็นไปตามความคาดหมาย ทั้งทนายและอัยการแถลงปิดคดีก่อนที่ผู้พิพากษาจะให้คำชี้แนะแก่คณะลูกขุน ซึ่งเป็นการสรุปย่อๆ เกี่ยวกับหลักฐานที่มีไม่มากนักแต่ยังถือว่าใช้ได้ และคำแนะนำเกี่ยวกับความซับซ้อนของข้อกฎหมาย จากนั้นคณะลูกขุนก็ได้รับอนุญาตให้ออกไปพิจารณาคำตัดสินของพวกเขา และถูกพาออกไปทางหลังคอกพยาน เข้าไปในห้องลับที่ตกแต่งอย่างไร้จินตนาการด้วยโชนไม้ และเฟอร์นิเจอร์หนังสีเขียวกู้ندا คณะลูกขุนสิบสองคนใช้เวลาานกว่า

สี่ชั่วโมงครึ่งนั่งถกเถียงเรื่องคำตัดสินของพวกเขาอยู่รอบโต๊ะไม้ตัวใหญ่

ซาแมนธาตัดสินใจไว้ตั้งแต่หลายสัปดาห์ก่อนแล้วว่าเธอจะตัดสินอย่างไร เธอประหลาดใจเมื่อพบว่าคณะลูกขุนที่เหลือเสียงแตกอย่างมาก ซาแมนธายืนยันกับตัวเองว่าเธอจะไม่มีวันยอมให้ความเห็นของสาธารณชนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของตัวเอง เธอดีใจที่คำตัดสินของเธอไม่ได้เป็นการราดน้ำมันลงบนกองไฟของภาพลักษณ์ที่อาจจะทำลายร้านค้า เส้นทางทำมาหากิน และความสุขของเธอ มีการพูดถึงข้อถกเถียงเดิมๆ ซ้ำครั่งแล้ว ครั่งเล่า ใครบางคนหยิบยกเรื่องคำให้การของนักสืบคนนั้นขึ้นมาพูด แล้วก็ต้องโมโหเมื่อถูกเตือนเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ว่าการนั้นไม่สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานได้ และควรมองข้ามมันไปได้แล้ว

สแตนลีย์จะเรียกให้มีการออกเสียงลงคะแนนเป็นระยะๆ หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ศาลจะนำโน้ตไปมอบให้แก่ผู้พิพากษาว่าพวกเขายังไม่มีคำตัดสินที่เป็นเอกฉันท์ ทุกครั้งที่มีการลงคะแนน จะต้องมีคนหนึ่งยอมแพ้ต่อแรงกดดันของเสียงส่วนใหญ่ที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่กี่นาทีก่อนชั่วโมงที่ห้า พวกเขา ก็บรรลุเสียงข้างมากสิบต่อสอง สแตนลีย์ส่งโน้ตแจ้งเรื่องนี้ให้เจ้าหน้าที่ศาลอย่างไม่สุ้มเสียงนัก สิบนาทีก่อนเจ้าหน้าที่ศาลก็เข้ามาพาคณะลูกขุนกลับเข้าไปในห้องพิจารณาคดี

ซาแมนธารู้สึกได้ว่าสายตาทุกคู่จับจ้องที่เธอขณะเดินกลับไปยังที่นั่งข้างคอกจำเลย ภายในห้องเงียบสงัด ทำให้ซาแมนธารู้สึกอับอายระคน ขุ่นเคืองใจที่เสียงรบกวนทำร้ายหูของเธอตั้งสะท้อนไปทั่วห้องทุกอย่างก้าว โชคดีที่มีเสียงเอี้ยดอัดและเสียงครูดพื้นตามมาเมื่อคณะลูกขุนทั้งสิบสองคนนั่งประจำที่พร้อมๆ กัน ทำให้เสียงสนทนาของเธอกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกับ

ซาแมนธาตอบกว่าผู้คนที่กำลังพยายามแปลสีหน้าของเธอ พวกเขาใจร้อนเกินกว่าจะรอฟังคำตัดสินอย่างเป็นทางการ ซึ่งทำให้เธอพอใจมาก บรรดา 'ผู้ทรงภูมิ' ในห้องนี้เคยเดินวางมาดในวิภวกับเสื้อคลุม และปฏิบัติ

กับเธอและลูกขุนคนอื่นๆ อย่างดูถูก แต่ตอนนั้นพวกเขาทุกคนกลับต้องปล่อย
ให้คณะลูกขุนเป็นผู้ชี้ชะตา ซาแมนธาต้องพยายามกลั่นแกล้ง เธอรู้สึกเหมือน
เป็นเด็กน้อยที่รู้ความลับซึ่งไม่ควรเปิดเผย

“จำเลยกรุณายืนขึ้น” เสมียนศาลตะโกนขึ้นท่ามกลางความเงียบ
นาทิก คาลิด ลูกขึ้นยืนอย่างลังเลในคอกจำเลย
“หัวหน้าคณะลูกขุนกรุณายืนขึ้น”
สแตนลีย์ซึ่งนั่งอยู่ท้ายแถวของซาแมนธาลุกขึ้นยืน
“พวกคุณได้คำตัดสินที่พวกคุณทุกคนเห็นพ้องต้องกันเป็นเอกฉันท์
แล้วใช่ไหม”

“ไม่ครับ” เสียงของสแตนลีย์แตกพร่าจนฟังแทบไม่ได้ยิน
ซาแมนธากลอกตาขณะที่เขากระแอมสามครั้ง
“ไม่ครับ” สแตนลีย์ตอบแทบเป็นตะโกน
“พวกคุณได้คำตัดสินที่เสียงส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันแล้วใช่ไหม”
“ได้แล้ว” สแตนลีย์สะดุ้งเพราะพูดผิด “ขอโทษครับ... ใช่ครับ”
เสมียนศาลเงยหน้าขึ้นมองผู้พิพากษาที่พยักหน้ายอมรับคำตัดสิน
ของเสียงส่วนใหญ่

“พวกคุณคณะลูกขุนเห็นว่าจำเลย นาทิก คาลิด มีความผิดหรือไม่มี
ความผิดในคดีฆาตกรรมยี่สิบเจ็ดคดี”

ซาแมนธากลั่นหายใจทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว แก้อี๋หลายตัวดังเอี้ยด
อัดพร้อมกันขณะที่ผู้คนโน้มตัวไปข้างหน้าด้วยความกระตือรือร้นและ
คาดหวัง...

“ไม่มีความผิดครับ”
ซาแมนธางงเงยหน้าขึ้นมองคาลิด และรู้สึกประทับใจเมื่อเห็นปฏิกิริยา
ตอบสนองของเขา คาลิดตัวสั่นด้วยความโล่งอกและซบหน้าลงกับมือ
แล้วเสียงตะโกนด้วยความตื่นตระหนกก็ดังขึ้น
วูล์ฟก้าวเป็นระยะทางสั้นๆ ไปที่คอกจำเลย แล้วลากคาลิดข้ามแผง

กระจกหัวทิ่มหัวต่าก่อนที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจะทันได้มีปฏิกิริยาตอบสนอง คาลิดล้มกระแทกพื้นอย่างแรง เสียงร้องด้วยความจุกของเขาฟังอื้อเมื่อเขาถูกเล่นงานอย่างโหดเหี้ยม กระตุกชายโครงของเขาหักคาเท้าวูล์ฟ และหนึ่งหลุดออกจากข้อนิ้วมือของวูล์ฟจากการชกอย่างรุนแรง

เสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นที่โหนดหลักแห่ง

วูล์ฟถูกขัดหน้าอย่างแรงจนได้รสเลือดขณะที่เขาเซไปทางคณะลูกขุน และชนผู้หญิงที่อยู่ใกล้เขาที่สุดล้มลง ระหว่างช่วงสองสามวินาทีที่วูล์ฟพยายามทรงตัว เจ้าหน้าที่หลายคนก็รุกกันเข้ามาขวางระหว่างเขากับร่างที่ยับเยินบนพื้นข้างคอกจำเลย

วูล์ฟเหวี่ยงหมัดขณะโซ่ชุดโซเซไปข้างหน้า แล้วก็รู้สึกได้ว่าถูกมือแข็งแกร่งจับร่างที่โง่งนของเขาไว้ เขาถูกกดให้คุกเข่าลงแล้วนอนลงบนพื้น เขาสูดหายใจอย่างหมดแรงและได้กลิ่นเหม็นกับกลิ่นน้ำยาขัดเงา เขามองกระบองของเจ้าหน้าที่ที่ได้รับบาดเจ็บคนหนึ่งกำลังไปกระแทกแผงไม้ข้างคาลิดดังต๊อบ

คาลิดดูเหมือนตายแล้ว แต่วูล์ฟต้องการความมั่นใจ

วูล์ฟถีบตัวออกด้วยอะดรีนาลินที่สูบฉีดแรงเป็นครั้งสุดท้าย แล้วคลานไปทางร่างไร้วิญญาณที่เต็มไปด้วยคราบสีน้ำตาลเข้มตรงจุดที่เลือดซึมเข้าไปในเนื้อผ้าสูทสีกรมท่าราคาสูงของเขา วูล์ฟเอื้อมมือไปหาปืนและกุมรอบโลหะเย็นเฉียบ เขายกปืนขึ้นเหนือศีรษะ แต่แล้วก็ถูกพาดข้อมืออย่างแรงจนล้มหายหลัง เขาได้แต่มองอย่างงุนงงขณะที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยใช้กระบองพาดข้อมือเขาอย่างแรงเป็นครั้งที่สอง

เวลาเพิ่งผ่านไปไม่ถึงยี่สิบวินาทีหลังคำตัดสินว่า ‘ไม่มีความผิด’ แต่พอวูล์ฟได้ยินเสียงค้อนโลหะกระทบโต๊ะไม้ เขาก็รู้ทันทีว่ามันจบแล้ว เขาได้แต่ภาวนาว่าเขาทำมากพอแล้ว

ผู้คนกรีดร้องและวิ่งหนีไปยังประตูทางออก แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนมากต้อนพวกเขากลับเข้าข้างใน ชาแมนธาได้แต่นั่งบนพื้นอย่างงุนงงและ

มองเหม่อแม้ว่าเหตุการณ์ต่างๆ กำลังเกิดขึ้นห่างไปไม่กี่เมตร ในที่สุดใครบางคนก็จับแขนเธอแล้วจุดให้ลุกขึ้นยืนก่อนจะรีบพาเธอออกจากห้อง คนที่พาซาแมนธาออกไปตะโกนอะไรบางอย่าง แต่เธอไม่ได้ยิน แม้กระทั่งเสียงสัญญาณเตือนภัยก็แทบไม่ได้ยินด้วยซ้ำ เธอสิ้นลึ้มบนพื้นห้องโถงใหญ่ของศาล และรู้สึกได้ว่ามีหัวเข่าข้างหนึ่งกระแทกข้างศีรษะ เธอไม่รู้สึกลึ้ม แต่ลึ้มหายหลังบนพื้นหินอ่อนลายขาวดำจากซิซิลี เธอนอนมองหลังคาทรงโดมซึ่งอยู่สูงขึ้นไปหกสิบเจ็ดฟุต มองรูปปั้น มองหน้าต่างกระจกสี และมองจิตรกรรมฝาผนังด้วยความงุนงง

คนที่พาซาแมนธาออกมาจุดเธอลุกขึ้นยืนเมื่อฝูงชนเดินผ่านไป และพาเธอไปจนถึงประตูทางเข้าหลักที่ไม่ได้ใช้งาน จากนั้นก็วิ่งกลับไปทางห้องพิจารณาคดี ประตูไม้บานใหญ่มหึมาและประตูรั้วสีดำเปิดกว้าง ห้องฟ้าอิมครีมีที่อยู่เลยออกไปกำลังกักมือเรียกเธอให้ก้าวออกไปข้างนอก เวลานี้ซาแมนธาอยู่ตามลำพังแล้ว เธอจึงเดินโซเซออกไปบนถนน

ภาพที่เห็นไม่มีทางสมบูรณ์แบบได้มากไปกว่านี้ต่อให้เธอตั้งใจโพสต์ทำเองก็ตาม มันคือภาพลูกขุนผู้งดามที่มีเมล็ดสาดกระเซ็นใส่ชุดสีขาวทั้งชุดยืนบอบช้ำอยู่ใต้ประติมากรรมหินที่เป็นตัวแทนของความอดทนอดกลั้นและความจริง รวมถึงทูตสวรรค์ผู้จดบันทึกที่น่าพร่ำเพรียงซึ่งอยู่ในชุดเสื้อคลุมหนาหนักตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ประดุจמצัศจรรย์ที่เตรียมพร้อมจะรายงานบัญชีบาปยาวเหยียดไม่รู้จบให้สวรรค์รับรู้

ซาแมนธาหันหลังให้ฝูงชนขาวผู้หิวโหยและแสงแฟลชสว่างจ้าของพวกเขา แสงแฟลชจากการถ่ายภาพนับพันครั้งส่องให้เธอเห็นคำพูดที่แกะสลักอยู่บนแผ่นหินข้างบนที่ตั้งอยู่บนเสาหินสี่ต้น รวากับเพื่อคำจูนคำเปรียบเปรยอันหนักอึ้งนี้ไว้

จงปกป้องบุตรหลานของผู้ยากไร้
และจงลงโทษผู้กระทำผิด

ขณะอ่านคำพูดเหล่านี้ ซาเมธาก็เต็มไปด้วยความรู้สึกว่าเธอล้มเหลว
เรื่องอะไรบางอย่าง เธอพูดได้เต็มปากไหมว่ามันใจในความบริสุทธิ์ของกาลิต
เท่าๆ กับที่นักสืบคนนั้นมั่นใจในความผิดของกาลิต เมื่อสายตาของซาเมธ
เบนกลับมายังหตุสวรรค์ที่สวมชุดคลุมศีรษะ เธอก็รู้ทันทีว่าเธอได้เข้าไปอยู่
ในบัญชีบาปนั้นด้วยแล้ว

เธอเพิ่งถูกพิพากษา

สี่ปีต่อมา...

1

วันเสาร์ที่ 28 มิถุนายน 2014

03:50 น.

วูล์ฟหลับหลับตาความหาโทรศัพท์มือถือที่กำลังขยับไปเรื่อยๆ บน
พื้นไม้ลามิเนตทุกครั้งที่มีมันส์ ความมืดค่อยๆ แยกตัวออก เผยให้เห็นภาพ
ไม่คุ้นตาของอะพาร์ตเมนต์ใหม่ของเขา ผ้าปูที่นอนชุ่มเหงื่อเกาะแนบผิว
ขณะที่เขาลงจากเตียงไปหาโทรศัพท์ที่ส่งเสียงหึ่งๆ กวนใจ

“วูล์ฟพูด” เขารับสาย รู้สึกโล่งอกที่อย่างน้อยเขาก็รับโทรศัพท์ได้
สำเร็จ พลังความหาสวิตช์ไฟบนผนัง

“ซิมมอนส์พูด”

วูล์ฟกดสวิตช์ไฟ พลังถอนใจเฮือกเมื่อแสงสว่างสีเหลืองอ่อนๆ เตือน
ให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน เขานึกอยากปิดไฟตามเดิม ห้องนอนเล็กๆ นี้ประกอบ
ด้วยผนังสีด้าน พุกขนาดสองคนนอนเก่าโถมปุ่บอยู่บนพื้น และไฟหนึ่งดวง
ห้องแคบๆ นี้อึดอัดและร้อนมาก เพราะเจ้าของบ้านยังไม่ได้ไล่ทางกัญแจ

หน้าต่างคืนจากผู้เช่าคนก่อน ปกติแล้วเรื่องแบบนี้ไม่ได้เป็นปัญหาอะไร
ในลอนดอน แต่วูล์ฟบังเอิญย้ายบ้านช่วงที่เกิดคลื่นความร้อนแบบผิดปกติ
ในอังกฤษพอดี ซึ่งลากยาวมาเกือบสองสัปดาห์แล้ว

“เสียงคุณฟังเหมือนไม่ค่อยปลื้มเท่าไร” ซิมมอนส์พูด

“ก็โหมงแล้ว” วูล์ฟหา

“อีกสิบนาทีดีสิ”

“ผมได้หยุดพักช่วงสุดสัปดาห์นี้ไม่ใช่หรือ”

“ไม่ได้แล้ว ผมอยากให้คุณมาหาผมที่สถานที่เกิดเหตุ”

“ข้างโตะทำงานคุณใช่ไหม” วูล์ฟถามกึ่งติดตลก เพราะเขาไม่เคยเห็น
หัวหน้าออกจากออฟฟิศมาหลายปีแล้ว

“ข้ากลิ้ง พวกเขาให้ผมออกมาทำคดีนี้”

“ແ่ยขนาดนั้นเลยหรือ”

เกิดความเงียบขึ้นทางปลายสายก่อนที่ซิมมอนส์จะตอบว่า “ແ่ยมก
เลยทีเดียว มีปากกาไหม”

วูล์ฟค้นในกล่องที่กองซ้อนๆ กันข้างประตู และเจอปากกาลูกกลิ้ง
ด้ามหนึ่งไว้ใช้เขียนหวัดๆ ลงบนหลังมือเขาได้

“โอเค ว่ามา”

วูล์ฟสังเกตเห็นแสงไฟกะพริบบนตู้กับข้าวในครัวจากทางหน้าต่าง

“เฟลต 108...” ซิมมอนส์พูด

วูล์ฟเดินเข้าไปในห้องครัวที่ขาดแคลนข้าวของ และตาพร่ามัวเพราะ
แสงสีน้ำเงินที่ส่องวูบวาบเข้ามาทางหน้าต่างบานเล็ก

“...ทรินิติทาวเวอร์ส...”

“ถนนฮิบบาร์ด เคนทิสทาวน์ใช่ไหม” วูล์ฟพูดชัดพลาถเข้มนมองลง
ไปยังรถตำรวจนับสิบ นักข่าวจำนวนมาก และลูกบ้านของตึกฝั่งตรงข้ามที่
อพยพออกมา

“รู้ได้ไง”

“ผมเป็นนักสืบ”

“แล้วก็อาจจะเป็นผู้ต้องสงสัยหมายเลขหนึ่งของเราได้ด้วย ลงมาเดี๋ยวนี้เลย”

“ได้เลย ผมแค่ต้อง...” เสียงวูล์ฟขาดไปเมื่อรู้ว่าซิมมอนส์วางสายแล้ว

ท่ามกลางแสงไฟสีน้ำเงินที่กะพริบวูบวาบ วูล์ฟสังเกตเห็นแสงไฟสีส้มที่สว่างนิ่งๆ จากเครื่องซักผ้า ซึ่งทำให้เขานึกขึ้นได้ว่าเขาเอาชุดทำงานใส่เครื่องซักก่อนเข้านอน เขาเหลียวมองกล่องกระดาษที่หน้าตาเหมือนกันเป็นสิบๆ ใบที่ตั้งเรียงตามผนัง

“พับผ้าสิ”

ห้าวันที่ต่อมา วูล์ฟเดินแหวกฝูงชนที่มายืนมุงดูเหตุการณ์อยู่หน้าตึก
ของเขา วูล์ฟเดินไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่งแล้วแสดงบัตรประจำตัว เขาคาดว่าจะเดินทอดน่องผ่านเทปล็อมสถานที่เกิดเหตุเข้าไปเลย แต่ตำรวจหนุ่มฉวยบัตรออกจากมือเขามาพิจารณาใกล้ๆ แล้วเหลียวมองร่างสูงใหญ่ในกางเกงว้ายน้ำขาสั้นกับเสื้อยืดเก่าซีดสมัยทัวร์คอนเสิร์ตคิปี/เดอะเพทปี '93 ของบอนโจวีด้วยแวตาสงสัย

“เจ้าหน้าที่เลย์ตัน-ฟอกส์นั่นหรือ” ตำรวจหนุ่มถามอย่างคลางแคลง
วูล์ฟสะดุ้งเมื่อได้ยินชื่อที่ฟังเป็นทางการและโอ้อวดเกินไปของเขา
“ใช่ จ่าสืบสวนฟอกส์”

“คนเดียวกับ...ฟอกส์ผู้ก่อเหตุนองเลือดในศาลใช้ไหม”

“อ่านว่าวิลเลียมนะ...ขอเข้าไปได้ไหม” วูล์ฟชี้ไปทางอะพาร์ตเมนต์
ตำรวจหนุ่มส่งบัตรคืนวูล์ฟแล้วยกเทปล็อมที่เกิดเหตุขึ้นให้เขามุดเข้าไป

“ต้องให้ผมพาคุณขึ้นไปไหม” เขาถาม

วูล์ฟก้มลงมองกางเกงขาสั้นลายดอกไม้ หัวเข่าเปื้อน และร่องเท้า
ใส่ทำงานของตัวเอง

“รู้อะไรไหม ผมว่าผมไปเองได้”

ตำรวจหนุ่มฉีกยิ้มกว้าง

“ชั้นสิครับ” เขาบอกวูล์ฟ “และระวังตัวดีๆ ด้วยถ้าขึ้นไปบนนั้นคนเดียว แถวนี่เป็นย่านที่ห่วยมาก”

วูล์ฟถอนใจเฮือกอีกครั้งก่อนจะเดินผ่านโถงทางเดินที่ฉุนกลิ่นน้ำยาฟอกขาวแล้วก้าวเข้าลิฟต์ ปุ่มกดของชั้นสองและชั้นห้าหายไป และมีคราบของเหลวสีน้ำตาลแห้งกรังบนแผงปุ่มที่เหลือ วูล์ฟพยายามใช้ทักษะนักสืบทั้งหมดที่เขาใช้ในการตรวจสอบว่ามันคือคราบอุจจาระ หรือสนิม หรือโคคาโคล่ากันแน่ แล้วใช้ขายเลื่อยยึดตรงที่มีรูบิดเบี้ยวของ ริชชี แซมโบรากดปุ่มลิฟต์

วูล์ฟเคยขึ้นลิฟต์แบบนี้มาหลายร้อยครั้งแล้วในชีวิต ลิฟต์ที่เป็นเหมือนกล่องโลหะไร้รอยต่อซึ่งติดตั้งโดยสภาท้องถิ่นทั่วประเทศ พื้นไม้ได้ปูไม่มีกระจก ไม่มีไฟหรืออุปกรณ์ติดตั้งใดๆ ยื่นออกมา ไม่มีอะไรให้ลูกบ้านที่ด้อยโอกาสในตึกนี้ทำลายหรือขโมยจากอุปกรณ์ที่ช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของพวกเขา คนพวกนี้จึงได้แต่ใช้สเปร์ยพ่นคำพูดหยาบคายไปทั่วผนังลิฟต์แทน วูล์ฟเพิ่งจะมีเวลาเรียนรู้ว่า จอห์นนี่ แรตคลิฟ เป็นทั้ง ‘เคเวียร์’ และ ‘เกย์’ ก่อนที่ประตูลิฟต์จะเปิดออกที่ชั้นสี่

มีคนลึบกว่าคนยืนกระจัดกระจายตามทางเดินเรียบเรียบ ส่วนใหญ่ดูตัวลั่นน้อยๆ และมองเสื้อผ้าของวูล์ฟด้วยสายตาไม่ประทับใจ ยกเว้นชายที่ดูกระเซอะกระเซิงคนหนึ่งซึ่งติดตราเจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์ เขาพยักหน้าอย่างพึงพอใจลงยกนิ้วโป้งทั้งสองข้างให้ขณะที่วูล์ฟเดินผ่านไป กลิ่นจางๆ ที่คั่นเคยเริ่มฉุนมากขึ้นเมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ประตูที่เปิดทิ้งไว้ตรงสุดทางเดิน มันเป็นกลิ่นความตายอย่างชัดเจน คนที่ทำงานอยู่กับเรื่องแบบนี้จะปรับตัวเข้ากับกลิ่นอากาศอับชื้นผสมผสานกับกลิ่นอุจจาระ ปัสสาวะ และกลิ่นเนื้อที่กำลังเน่าเปื่อยได้อย่างรวดเร็ว

วูล์ฟถอยหลังก้าวหนึ่งจากประตูเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งดังมาจาก

ข้างใน หญิงสาวคนหนึ่งวิ่งพรวดพราดออกจากประตูที่เปิดทิ้งไว้ แล้ววิ่งตัวลงคุกเข้าอาเลี่ยนบนทางเดินตรงหน้าเขา เขากำลังรอจังหวะเหมาะๆ ที่จะขอให้เธอขยับเมื่อมีเสียงฝีเท้าอีกเสียงวิ่งเข้ามาใกล้ สัญชาตญาณทำให้วูล์ฟถอยหลังอีกก้าวก่อนที่จะจ่าสืบสวนเอมิลี แบกซ์เตอร์ จะวิ่งเข้ามายังทางเดินหน้าห้อง

“วูล์ฟ! ฉันคิดว่าฉันเห็นนายแอบซ่อนอยู่ตรงนี้” เธอตะโกนดังก้องโถงทางเดินที่เงียบสงัด “เอาจริงนะ เรื่องนี้โคตรเจ๋งเลย”

แบกซ์เตอร์ชายตาลงมองผู้หญิงที่กำลังอาเลี่ยนบนพื้นระหว่างพวกเขา

“ช่วยไปอ้วกที่อื่นได้ไหม”

ผู้หญิงคนนั้นคลานหนีไปอย่างเฉื่อยๆ แบกซ์เตอร์คว้าแขนวูล์ฟแล้วพาเขาเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์ด้วยท่าทางตื่นเต้น แบกซ์เตอร์อายุอ่อนกว่าวูล์ฟเกือบสิบปี และสูงเกือบเท่าเขา เรือนผมสีน้ำตาลเข้มกลายเป็นสีดำในความมืดสลัวของโถงทางเข้าที่ดูไม่น่าประทับใจ เธอแต่งหน้าเข้มเหมือนเซ่นเคยซึ่งทำให้ตาคูสวยของเธอดูผิดปกติ แบกซ์เตอร์ใส่เสื้อเชิ้ตเข้ารูปกับกางเกงสแล็ก เวลานี้เธอกำลังมองวูล์ฟตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“ไม่เห็นมีใครบอกฉันเลยว่าวันนี้เป็นวันที่แต่งชุดไปรเวทได้”

วูล์ฟไม่ยอมหลงกล เขารู้ดีว่าแบกซ์เตอร์จะเลิกสนใจทันทีถ้าเขานิ่งไว้

“เซมเบอร์สจะหงุดหงิดแค่ไหนนะที่พลาดเรื่องนี้ไป” เธอยิ้มแยม

“เป็นผมก็คงอยากไปลองเรือสำราญท่องเที่ยวแคริบเบียนมากกว่ามาดูศพ” วูล์ฟตอบด้วยน้ำเสียงเมือหน่าย

ดวงตาโตของแบกซ์เตอร์เบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ “ซิมมอนส์ไม่ได้บอกนายขึ้นหรือ”

“บอกอะไรผม”

แบกซ์เตอร์เดินนำวูล์ฟเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์ที่แน่นขนัดและสว่าง

แค่สลัวๆ ใต้แสงเรืองรองของไฟฉายหลายดวงที่ติดตั้งไว้อย่างเป็นระบบ กลิ่นเหม็นเน่าฉุนขึ้นเรื่อยๆ แต่ยังไม่ถึงกับฉุนมากเกินไป วูล์ฟบอกได้เลยว่า ที่มาของกลิ่นนี้อยู่ใกล้ๆ เพราะมีแมลงวันจำนวนมากบินว่อนอยู่เหนือศีรษะเขา

อะพาร์ตเมนต์ห้องนี้มีเพดานสูง ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ และใหญ่กว่า อะพาร์ตเมนต์ของวูล์ฟมาก แต่ไม่ได้ดูดีกว่าเลย ผืนสีเหลืองเต็มไปด้วย รุพุนที่มีสายไฟเก่าๆ และฉนวนเคลอะฝุ่นห้อยลงมาบนพื้นเปลือย ห้องน้ำ และห้องครัวก็ดูเหมือนไม่เคยปรับปรุงนับตั้งแต่ยุค 1960

“บอกอะไรผม” วูล์ฟถามอีกครั้ง

“นี่แหละ วูล์ฟ” แบกซ์เตอร์ตอบโดยไม่สนใจคำถาม “มันคืออดีตที่เจอ ได้ครั้งเดียวในชีวิตการทำงาน”

วูล์ฟเบนความสนใจไปเรื่องอื่น เขากำลังประเมินขนาดของห้องนอน ห้องที่สองในใจ และสงสัยว่าเขาถูกเรียกค่าเช่าแพงเกินไปหรือเปล่าสำหรับ ห้องเล็กๆ ห่วยๆ ของเขาบนฝั่งตรงข้ามถนน ทั้งคู่เดินเลี้ยวมุมห้องเข้าไป ในห้องใหญ่ที่แออัด วูล์ฟกวาดตามองพื้นโดยอัตโนมัติท่ามกลางอุปกรณ์ สารพัดอย่างและซากอีกหลายคู่เพื่อหาศพ

“แบกซ์เตอร์!”

เธอชะงักฝีเท้าแล้วหันมามองเขาอย่างใจร้อน

“อะไรที่ซิมมอนส์ไม่ได้บอกผม”

ข้างหลังแบกซ์เตอร์มีคนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หน้าหน้าต่างบานใหญ่สูงจาก พื้นจดเพดานที่ดูโดดเด่นในห้อง พวกเขาก้าวหลบไปด้านข้าง แบกซ์เตอร์ ยังไม่หันตอบ วูล์ฟก็เดินแยกออกไป สายตาเขาตรึงอยู่ที่จุดจุดหนึ่งเหนือตัว พวกเขาใต้แสงสว่างจากหลอดไฟเพียงดวงเดียวในห้องที่ไม่ใช่ไฟส่องสว่าง ของตำรวจ ไฟดวงนี้เปรียบเสมือนสปอตไลท์ที่ส่องลงมาบนเวทีอันมืดมิด...

ร่างเปล่าเปลือยนั้นอยู่ในท่าบิดเบี้ยวผิดธรรมชาติ และดูเหมือนลอย อยู่เหนือพื้นไม้กระดานที่ปูไม่เรียบประมาทหนึ่งฟุต มันหันหลังให้ห้อง

และมองผ่านหน้าต่างบานมืมหึมาออกไปข้างนอก เส้นด้ายที่มองแทบไม่เห็น
หลายร้อยเส้นช่วยยึดร่างนั้นไว้กับที่ และเส้นด้ายเหล่านั้นก็เกี่ยวไว้กับตะขอ
เหล็กแบบที่ใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมสองตัว

วูล์ฟใช้เวลาครู่หนึ่งพิจารณาโครงร่างที่น่าขนลุกที่สุดของผืนร้ายที่อยู่
ตรงหน้า เขาเห็นขาสีดำข้างหนึ่งติดอยู่กับลำตัวสีขาว เขาไม่อาจเข้าใจภาพ
ที่เห็น จึงเดินลึกเข้าไปในห้อง พอเข้าไปใกล้ขึ้น เขาก็สังเกตเห็นรอยเย็บขนาด
ใหญ่ที่ยึดชิ้นส่วนต่างๆ ที่ไม่เข้าพวกไว้ด้วยกัน ผิวหนังถูกดึงรั้งขึ้นมาตรง
จุดที่เส้นด้ายแทงทะลุออกมา ขาผู้ชายผิวดำข้างหนึ่ง ผู้ชายผิวขาวข้างหนึ่ง
มีอวัยวะของผู้ชายข้างหนึ่ง มีอวัยวะของผู้หญิงอีกข้าง ผมดำลึบลอยเหยิง
ทั้งตัวยาวบนลำตัวเพรียวระเหวที่ขีดขาวและตกรัศ

แบกซ์เตอร์เข้ามายืนข้างวูล์ฟ เห็นได้ชัดว่าเธอดีใจเมื่อเห็นสีหน้า
ขยะเขยงของเขา

“เขาไม่ได้บอกนายว่า...หนึ่งศพบกกับเหยื่อหกราย!” เธอกระซิบเสียง
เรงรำข้างวูล์ฟ

วูล์ฟหลุบตาลงมองพื้น เขากำลังยืนอยู่บนเงาของศพปริศนา เมื่อมอง
ภาพเงานี้ สัตว์ส่วนเหล่านี้ก็ยิ่งดูน่ากลัว แสงที่ลอดผ่านช่องว่างทำให้รอยต่อ
ระหว่างแขนขากับลำตัวดูบิดเบี้ยวไปหมด

“นักข่าวแห่กันมาอยู่ข้างนอกแล้วได้ยังไง” วูล์ฟได้ยินเสียงหัวเราะ
ตะโกนลอยๆ “สาบานได้ว่าแผนกนี้มึนรู้มากกว่าไททานิกเสียอีก ถ้าผม
จับได้ว่าใครคุยกับนักข่าว ผมจะสั่งพักงานทันที!”

วูล์ฟยิ้ม เขารู้ว่าชิมมอนส์แค่สวมบทบาทหัวหน้าที่ตามแบบฉบับทั่วไป
เท่านั้น พวกเขาเรารู้จักกันมาสิบกว่าปีแล้ว วูล์ฟถือว่าชิมมอนส์เป็นเพื่อนคนหนึ่ง
จนกระทั่งเกิดคดีของคาลิด ภายใต้อำนาจที่แกลังก์ทำเป็นหัวหาญ จริงๆ แล้ว
ชิมมอนส์เป็นตำรวจที่ฉลาด หัวงโยลูกน้อง และมีความสามารถมาก

“ฟอกส์!” ชิมมอนส์ก้าวยาวๆ มาหาพวกเขา ชิมมอนส์พยายามไม่เรียก
ที่มึงงานด้วยชื่อเล่น เขาเตี้ยกว่าวูล์ฟเกือบหนึ่งฟุต อายุห้าสิบกว่า และเริ่ม

ลงพุง “ไม่เห็นมีใครบอกผมว่าวันนี้ใส่ชุดไปรเวทได้”

วูล์ฟได้ยินเสียงแบกซ์เตอร์หัวเราะคิกคัก เขาตัดสินใจใช้วิธีเดียวกับที่เคยใช้กับเธอ นั่นคือมองข้ามคำพูดของซิมมอนส์ หลังจากความเจ็บที่หน้าอึดอัด ซิมมอนส์ก็หันไปหาแบกซ์เตอร์

“อดัมส์อยู่ไหน” เขาถาม

“ใครคะ”

“อดัมส์ เด็กในความรับผิดชอบคนใหม่ของคุณไม่ใช่”

“เอ็ดมันส์ใช่ไหม”

“ใช่ เอ็ดมันส์”

“ฉันจะไปรู้ได้ไง”

“เอ็ดมันส์!” ซิมมอนส์ตะโกนข้ามห้องที่วุ่นวาย

“เดี๋ยวนี้ทำงานกับเขาบ่อยหรือไง” วูล์ฟถามเบาๆ ไม่อาจปิดบังความอิจฉาในน้ำเสียงได้ ทำให้แบกซ์เตอร์ยิ้ม

“ทำหน้าที่ที่เปลือง” เธอกระซิบ “เขาย้ายมาจากแผนกตรวจสอบการทุจริต เพิ่งเคยเห็นศพแค่นี้ก็ศพ อาจจะไปแอบร้องไห้ที่หลังก็ได้นะ”

ชายหนุ่มที่เดินงอแงแหวกผู้คนตรงมาทางพวกเขาอายุแค่ยี่สิบห้า รูปร่างผอมกะหร่อง และแต่งตัวเนียบไม่มีที่ติ ยกเว้นผมสลิบลอนด์สตรอร์เบอร์รี่ที่ยุ่งเหยิง เอ็ดมันส์ถือสมุดบันทึกเตรียมพร้อม และยิ้มอย่างกระตือรือร้นให้หัวหน้าสารวัตร

“ทีมนิติวิทยาศาสตร์ว่าไงบ้าง” ซิมมอนส์ถาม

เอ็ดมันส์พลิกสมุดบันทึกย้อนกลับไปสองสามหน้า

“เฮเลนบอกว่าทีมของเธอยังไม่เจอเลือดสักหยดในอะพาร์ตเมนต์นี้ พวกเขายืนยันว่าชิ้นส่วนของร่างกายทั้งหมดชิ้นมาจากเหยื่อที่แตกต่างกัน และถูกตัดอย่างหยาบๆ อาจจะตัดด้วยเลื่อยตัดเหล็กครับ”

“เฮเลนบอกอะไรที่เรายังไม่รู้บ้างไหม” ซิมมอนส์กระซิบเสียงถาม

“จริงๆ แล้วก็มีครับ เนื่องจากไม่มีเลือดและไม่มีการหดตัวของ

หลุดเลื้อยบริเวณรอบแปลที่ถูกตัด...”

ชิมมอนส์กลอกตาแล้วดูนาฬิกาข้อมือ

“...เราจึงมั่นใจได้ว่าชิ้นส่วนเหล่านั้นถูกตัดหลังจากที่เหยื่อตายแล้ว”
เอ็ดมันส์จับคำพูดด้วยสีหน้าพึงพอใจในตัวเอง

“เป็นการทำงานของตำรวจที่วิเศษมาก เอ็ดมันส์” ชิมมอนส์ตกแต่ง
ก่อนจะตะโกนว่า “ใครก็ได้ช่วยยกเลิกประกาศตามหาคนไม่มีมันสมองบน
กล่องนมให้ทีได้ไหม² ขอบคุณมาก”

รอยยิ้มของเอ็ดมันส์หายวับ วูล์ฟสบตาชิมมอนส์และยิ้มมุมปาก
ทั้งคู่เคยโดนดูถูกแบบเดียวกันนี้มาแล้วในอดีต มันเป็นส่วนหนึ่งของการ
ฝึกงาน

“ผมแค่หมายความว่า ใครก็ตามที่เป็นเจ้าของเซกซ์ทอยนั้นต้องตาย
แล้วแน่นอนเหมือนกัน พวกเขาจะรู้อะไรมากกว่านี้เมื่อเอาศพกลับไปห้อง
แล็บ” เอ็ดมันส์พิมพ์อย่างชัดเจน

วูล์ฟเห็นภาพสะท้อนของศพบนกระจกหน้าต่างมืดดำ เขาจึงนึกขึ้น
ได้ว่ายังไม่ได้เห็นศพจากด้านหน้า เขารีบเดินอ้อมไปดู

“คุณได้อะไรบ้าง แบกซ์เตอร์” ชิมมอนส์ถาม

“ไม่มากนักค่ะ รุกขฉุยเสียหายเล็กน้อย อาจจะถูกระเบิด เราให้
เจ้าหน้าที่ตำรวจออกไปสอบปากคำเพื่อนบ้านข้างนอก แต่ตอนนี้ยังไม่มีใคร
เห็นหรือได้ยินอะไรเลย อ้อ ระบบไฟฟ้าไม่มีอะไรผิดปกติ หลอดไฟทุกดวง
ในอะพาร์ตเมนต์ถูกถอดออกยกเว้นดวงที่อยู่เหนือตัวเหยื่อ...พวกนี้ ทำ
เหมือนกับกำลังจัดงานแสดงหรืออะไรประมาณนั้น”

“แล้วคุณล่ะ ฟอกส์ คิดอะไรออกบ้าง”

² แคมเปญประกาศตามหาคนหายบนกล่องนมเกิดขึ้นในยุค 1980 เมื่อมีคดีเด็กถูกลักพาตัว ยุคนั้นยังไม่มีระบบแจ้งเตือนแบบดิจิทัล แต่กล่องนมเป็นสิ่งที่อยู่บนโต๊ะอาหารเข้า
ของทุกบ้าน

วูล์ฟกำลังเผยหน้ามองไปหน้าผิวเข้มของศพ

“ขอโทษที เรากำลังทำให้คุณเบื่อหรือเปล่า”

“เปล่า ขอโทษที ขนาดว่าอากาศร้อนแบบนี้ยังเพิ่งจะเริ่มส่งกลิ่น ซึ่งนั่นหมายความว่าฆาตกรต้องฆ่าเหยื่อทั้งหกรายเมื่อคืนนี้ ดูไม่น่าเป็นไปได้ หรือว่าเขาแช่ศพในน้ำแข็ง”

“เห็นด้วย เราจะให้คนตรวจสอบเรื่องการรัดแเงที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ตามคลังสินค้าแช่เย็น ซูเปอร์มาร์เกต ร้านอาหาร และทุกที่ที่มีห้องแช่แข็งขนาดใหญ่” ซิมมอนส์พูด

“และตรวจดูว่ามีเพื่อนบ้านคนไหนได้ยินเสียงเจาะส่ว่านบ้างไหม”

“เสียงเจาะส่ว่านเป็นเสียงที่ได้ยินกันบ่อยๆ อยู่แล้วนะครับ” เอ็ดมันส์โพล่งขึ้น แล้วก็นึกเสียใจเมื่อเห็นสายตาเกรี้ยวกราดสามคู่มองมาที่เขา

“ถ้านี่คือผลงานชิ้นเอกของฆาตกร” วูล์ฟพูดต่อ “ไม่มีทางที่ฆาตกรจะยอมเสียงปล่อยให้มันร่วงจากเพดานลงมากองเป็นชิ้นๆ เมื่อพวกเขามาถึงที่นี้ ตะขอพวกนั้นต้องเจาะเข้าไปในคานเหล็กรับน้ำหนัก น่าจะมีใครบางคนได้ยินเสียงเจาะส่ว่าน”

ซิมมอนส์พยักหน้า “แบกซ์เตอร์ จัดคนตรวจสอบเรื่องนี้ด้วย”

“หัวหน้า ขอเวลาคุณสักครูได้ไหม” วูล์ฟถามขณะที่แบกซ์เตอร์กับเอ็ดมันส์เดินจากไป เขาสวมถุงมือแบบใช้แล้วทิ้งก่อนจะยกम्मสีดำที่ขมวดเป็นปมเต็มกำมือขึ้นจากใบหน้าของศพที่น่าสยดสยอง มันเป็นใบหน้าผู้ชาย เขาลืมตา สีหน้าสงบนิ่งผิดปกติเมื่อพิจารณาจากจุดจบอันโหดร้ายอย่างเห็นได้ชัดของเหยื่อ “คุณๆ บ้างไหม”

ซิมมอนส์เดินอ้อมมาสมทบกับวูล์ฟข้างหน้าต่างเย็นเฉียบ แล้วนั่งยองๆ ลงเพื่อดูใบหน้าสีเข้มนั้นให้ชัดๆ ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ยกไหล่

“คาลิด” วูล์ฟพูด

“เป็นไปได้”

“งั้นหรือ”

ซิมมอนส์เงยหน้าขึ้นมองใบหน้าไร้วิญญาณอีกครั้ง สีหน้ากังขาของเขาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีหน้าวิตกกังวลอย่างหนัก

“แบ็กซ์เตอร์!” เขาตะโกนเรียก “ผมต้องการให้คุณกับอดัมส์...”

“เอ็ดมันส์”

“...ไปที่เรือนจำเบลมาร์ช ไปขอให้ผู้บัญชาการเรือนจำพาคุณไปหานาภิบาล คาลิด”

“คาลิดหรือ” แบ็กซ์เตอร์ถามด้วยน้ำเสียงตกใจ และเปลอมองวูล์ฟโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ใช่ คาลิด โท. มาบอกผมทันทีที่คุณเจอเขาตัวเป็นๆ ไปได้แล้ว!”

วูล์ฟมองออกไปทางอะพาร์ตเมนต์ของเขาฝั่งตรงข้าม หน้าต่างหลายบานยังมีติดอยู่ บางบานก็มีใบหน้าที่ดูตื่นเต้นของคนที่กำลังถ่ายคลิปเหตุการณ์ข้างล่างด้วยโทรศัพท์มือถือ พวกเขาคงหวังว่าจะได้อะไรที่น่าสยดสยองไปอวดเพื่อนในตอนเช้า เห็นได้ชัดว่าคนพวกนั้นไม่สามารถมองเข้ามาเห็นฉากฆาตกรรมในแสงสลัวนี้ ไม่อย่างนั้นพวกเขาต้องรีบจ้องเก้าอี้แถวหน้าแน่ๆ

แต่วูล์ฟสามารถมองเข้าไปในห้องของตัวเองซึ่งอยู่สูงขึ้นไปสองสามชั้น เพราะเขาเปิดไฟทิ้งไว้ทุกดวงตอนออกมาด้วยความรีบร้อน เขาเห็นกล่องกระดาษใบหนึ่งที่ก้นกองซึ่งเขียนด้วยลายมือหวัดๆ ว่า ‘กางเกงกับเสื้อ’

“อะฮ้า!”

ซิมมอนส์เดินกลับมาหาวูล์ฟกลางขี้ตาที่อ่อนล้า ทั้งคู่ยืนเงิบๆ ขนาบข้างศพที่ห้อยอยู่ และเฝ้ามองแสงแรกของยามเช้าที่เปดเป็นห้องฟ้ามืดดำ พวกเขาได้ยินเสียงนกร้องอย่างสงบสุขอยู่ข้างนอกแม้ว่าภายในห้องจะเต็มไปด้วยเสียงเอะอะวุ่นวาย

“เป็นเรื่องที่รบกวนจิตใจมากที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาใช่ไหม” ซิมมอนส์พูดติดตลกลอยๆ เหนื่อยล้า

“มากเป็นอันดับสอง” วูล์ฟตอบโดยไม่ละสายตาดูจากหย่อมสีน้ำเงิน

ที่แผ่ขยายขึ้นเรื่อยๆ บนท้องฟ้า

“อันดับสองนั้นหรือ ผมจะอยากรู้ไหมเนี่ยว่าอะไรเป็นอันดับหนึ่งเหนือ...ไอนี้” ซิมมอนส์ผินใจมองขึ้นส่วนต่างๆ ที่ตัดออกมารวมกันเป็นศพแขวนไว้

วูล์ฟเตะและแขนขาที่ยื่นออกมาของศพเบาๆ ฝ่ามือดูซีดขาวเมื่อเทียบกับผิวสีแทนที่เหลือ เล็บสีม่วงตัดแต่งไว้อย่างดี เส้นด้ายที่ดูคล้ายไหมหลายสิบเส้นช่วยพยุงมือที่เหยียดออกมา และเส้นด้ายอีกหลายสิบเส้นช่วยตรึงนิ้วชี้ที่ยื่นออกมาให้อยู่กับที่

วูล์ฟมองดูจนแน่ใจว่าไม่มีใครแอบฟังพวกเขา ก่อนจะโน้มตัวไปกระซิบบอกซิมมอนส์

“มันชี้ไปที่หน้าต่างห้องผม”

2

วันเสาร์ที่ 28 มิถุนายน 2014

04:32 น.

แบกซ์เตอร์ทิ้งให้เอ็ดมันส์ยืนรอลิฟต์ที่สั้นก๊ากๆ ส่วนเธออย่าเพิ่ง
ผ่านประตูหนีไฟเข้าไปในช่องบันไดที่ดูหดหู่ ซึ่งเต็มไปด้วยฝูงชนที่ดูเย็นชา
และหงุดหงิดขบถยาวเหยียดที่ได้รับอนุญาตให้กลับห้องได้เสียที พอลง
บันไดไปได้ครึ่งทาง แบกซ์เตอร์ก็เก็บบัตรประจำตัว เพราะรู้ว่ามันเป็น
อุปสรรคขัดขวางการเดินทางกับคนที่เดินขึ้นมาไม่ขาดสาย ความตื่นเต้น
ในเหตุการณ์คืนนี้เบาบางลงตั้งแต่เมื่อหลายชั่วโมงก่อนแล้ว ลูกบ้านที่โยกหา
การนอนจึงเหลือแค่ความขุ่นเคืองใจและความรู้สึกไม่ดีต่อตำรวจ

เมื่อแบกซ์เตอร์ไหล่ออกมาในห้องโถง เธอพบว่าเอ็ดมันส์กำลังรออย่าง
อดทนอยู่ข้างประตูใหญ่ เธอเดินอาดๆ ผ่านเขาไปโดยไม่พูดอะไรออกไปสู่
ยามเช้าที่หนาวเย็น ตะวันยังไม่ขึ้น แต่ท้องฟ้าที่ปลอดโปร่งบอกให้รู้ว่าคลื่น
ความร้อนจะยังคงดำเนินต่อไป เธอสบตากับเห็นผู้คนและนักข่าวที่เพิ่มมาก

ขึ้นยืนมุงรอบเพปล้อมสถานที่เกิดเหตุของตำรวจ ซึ่งเป็นการขวางทางไม่ให้เธอเข้าถึงรถอวดี เอ 1 สีดำของเธอ

“ไม่ต้องพูดอะไรนะ” แบกซ์เตอร์กระซอกเสียงสั่งเอ็ดมันส์ซึ่งมองข้ามน้ำเสียงออกคำสั่งโดยไม่จำเป็นนี้ด้วยมารยาทที่ดีตามนิสัยของเธอ

ทั้งคู่เดินไปทางแนวกั้น และถูกระดมยิงด้วยคำถามและแสงแฟลชกล้องถ่ายรูปวูวๆ พวกเขาหลุดเพกกันและเริ่มเบียดฝูงชนออกไป แบกซ์เตอร์ขบฟันกรอดเมื่อได้ยินเอ็ดมันส์พูดขอโทษซ้ำๆ ซากๆ อยู่ข้างหลัง พอหันไปถนัดตาใส่เขา เธอก็ชนเข้ากับชายร่างใหญ่ล่ำจนกล้องถ่ายภาพโทรทัศน์ตัวใหญ่ราคาแพงของเขาตกพื้นเสียงดังลั่น

“บ้าเซม็ด! ขอโทษค่ะ” แบกซ์เตอร์พูดและควักนามบัตรของสำนักงานตำรวจนครบาลออกจากกระเป๋าโดยอัตโนมัติ เธอทำแบบนั้นมาแล้วหลายร้อยครั้งในรอบหลายปี ยืนนามบัตรเหมือนยืนใบรับสภาพหนึ่งก่อนจะลืมความวุ่นวายที่เธอทิ้งไว้ข้างหลัง

ชายร่างใหญ่อ้างยั้งคงนั่งคุกเข่าเหนือซากกล้องที่กระจัดกระจายราวกับมันเป็นคนรักที่แหลกสลาย แล้วมือของผู้หญิงคนหนึ่งก็กระชากนามบัตรจากมือแบกซ์เตอร์ แบกซ์เตอร์เงยหน้าขึ้นมองอย่างเคืองๆ และเห็นใบหน้าไม่เป็นมิตรจ้องตอบ แม้จะยังเข้ตรู่ แต่ผู้หญิงคนนั้นก็แต่งหน้าเนียนเตรียมออกโทรทัศน์แล้ว ร่องรอยความเหนื่อยล้าของทุกคนซึ่งดูได้จากถุงใต้ตาถูกปกปิดไว้ เธอมีเรือนผมสีแดงยาวหยิกสลวย ใส่กระโปรงกับเสื้อดูสุภาพเรียบร้อย ผู้หญิงทั้งสองยืนนิ่งเงียบในบรรยากาศตึงเครียดอยู่ครู่หนึ่งท่ามกลางสายตาทวันหวาดของเอ็ดมันส์ เขาไม่เคยนึกเคยฝันว่าพี่เลี้ยงของเขาจะมีท่าทางอีต๊อดได้มากขนาดนี้

ผู้หญิงผมแดงชายตามองเอ็ดมันส์แวบหนึ่ง

“ในที่สุดคุณก็เจอคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกับคุณจนได้” เธอพูดกับแบกซ์เตอร์ที่กำลังตีหน้ายักษ์ใส่เอ็ดมันส์ราวกับว่าแค่เขามีตัวตน เขาก็ทำผิดกับเธอแล้ว “เธอพยายามหลอกกินคุณหรือยัง” ผู้หญิงคนนั้นถามเอ็ดมันส์

อย่างเห็นอกเห็นใจ

เอ็ดมันส์ตัวแข็งทื่อ และนึกสงสัยจริงๆ ว่าเขากำลังเผชิญหน้ากับช่วงเวลาี่เลวร้ายที่สุดในชีวิตหรือเปล่า

“ยังงั้นหรือ” เธอพูดต่อพลางดูนาฬิกาข้อมือ “อืม ยังมีเวลาอีกถมเถ นี่นะ”

“ผมกำลังจะแต่งงาน” เอ็ดมันส์พิมพ์ว่า โดยที่ไม่แน่ใจว่าทำไมคำพูดนี้จึงหลุดออกจากปากเขา

หญิงผมแดงยิ้มอย่างผู้ชนะ แล้วอ้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง

“ไปกันได้แล้ว!” แบกซ์เตอร์กระแทกเสียงใส่เอ็ดมันส์ก่อนจะกลับมา มีท่าทีเย็นชาเหมือนเคย “แอนเดรีย”

“เอมิลี” ผู้หญิงผมแดงตอบ

แบกซ์เตอร์หันหลังให้แอนเดรีย ก้าวข้ามเขื่อนขึ้นส่วนหลังแล้วเดินต่อไป โดยมีเอ็ดมันส์ตามไปติดๆ เขาตรวจสอบเข็มขัดนิรภัยสามรอบขณะที่แบกซ์เตอร์เร่งเครื่อง ถอยรถ และกระดอนข้ามขอบถนนสองครั้งก่อนจะเล่นหัวออกไป ทิ้งให้ไฟสีน้ำเงินที่กะพริบวูบวาบของรถตำรวจเล็กลงเรื่อยๆ บนกระจกมองหลัง

แบกซ์เตอร์ไม่พูดอะไรสักคำนับตั้งแต่ออกจากสถานที่เกิดเหตุ เอ็ดมันส์เองก็พยายามถ่วงตาไว้ขณะที่พวกเขาเล่นทะยานไปตามถนนที่แทบจะไม่มีรถของเมืองหลวงแห่งนี้ เครื่องทำความร้อนของรถอวดดีพ่นลมอุ่นๆ ภายในรถที่ดูหรูแต่แบกซ์เตอร์ทำให้รกรด้วยแผ่นซีดี เครื่องลำโพงที่ใช้ไปครึ่งหนึ่ง และบรรจุภัณฑ์อาหารฟาสต์ฟู้ดที่กินหมดแล้ว ขณะเล่นข้ามสะพานวอเตอร์ลู ดวงอาทิตย์ก็ฉายแสงอยู่เบื้องหลังเมือง หลังคาทรงโดมของมหาวิทยาลัยเซนต์โอลดิวเป็นเงาดำตะคุ่มติดกับท้องฟ้าสีทอง

เอ็ดมันส์ยอมพ่ายแพ้ให้แก่หน้าต่างที่หนักรั้ง และหัวกระแทกหน้าต่างฝั่งผู้โดยสารอย่างแรง เขารับขยับนั่งตัวตรงทันที และนึกโมโหตัวเองที่แสดง

ความอ่อนแอต่อหน้าหัวหน้าอีกแล้ว

“สรุปว่านั่นเขาใช้ไหมครับ” เอ็ดมันส์โผล่ออกมา เขาอยากชวนคุย
ใจจะขาดเพื่อให้หายง่วง

“ใคร”

“ฟอกส์...วิลเลียม ฟอกส์ คนนั้น”

อันที่จริงเอ็ดมันส์เคยเห็นวูล์ฟแบบผ่านๆ มาหลายครั้งแล้ว เขาสังเกต
เห็นวิธีการที่พวกเพื่อนร่วมงานของเขาปฏิบัติต่อนักสืบผู้ผ่านร้อนผ่านหนาว
มาเยอะแล้วคนนี้ รวมทั้งรู้สึกได้ถึงบรรยากาศไม่เป็นมิตรแบบพวกเซเลบ
ที่ล้อมรอบตัววูล์ฟ

“วิลเลียม ฟอกส์ คนนั้น” แบกซ์เตอร์พูดเสียงหยันเบาๆ

“ผมเคยได้ยินเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...” เขา
ชะงักเพื่อรอดูสัญญาณที่บ่งบอกว่าเขาควรเลิกพูดเรื่องนี้ “คุณอยู่ทีมเดียวกับ
เขาในช่วงนั้นใช่ไหม”

แบกซ์เตอร์ขับรถต่อไปเงียบๆ ราวกับว่าเอ็ดมันส์ไม่ได้พูดอะไรด้วยซ้ำ
เขารู้สึกว่าตัวเองโง่เง่าที่คิดว่าเธอจะอยากคุยเรื่องสำคัญแบบนี้กับตำรวจ
ฝึกหัดอย่างเขา เอ็ดมันส์กำลังจะควักโทรศัพท์ออกมาเพื่อหาอะไรทำเมื่อ
แบกซ์เตอร์ตอบอย่างไม่คาดฝันว่า

“ใช่ ฉันอยู่ทีมเดียวกับเขา”

“งั้น เขาทำทุกอย่างที่เขาถูกกล่าวหาจริงหรือเปล่าครับ” เอ็ดมันส์รู้ว่า
เขายืนอยู่บนพื้นที่อันตราย แต่ความอยากรู้อยากเห็นมีน้ำหนักมากกว่าความ
เสี่ยงในการกระตุ้นโทสะแบกซ์เตอร์ “สร้างหลักฐานเท็จ ทำร้ายนักโทษ...”

“ทำเป็นบางเรื่อง”

เอ็ดมันส์เปลือยปากโดยไม่รู้ตัว มันกระตุกต่อมโมโหของแบกซ์เตอร์
เข้าพอดี

“อย่าได้บังอาจตัดสินเขา นายไม่รู้หรอกว่างานแบบนี้มันเป็นอย่างไง”
เธอกระแทกเสียง “วูล์ฟรู้ว่ากาลิเลโอเป็นฆาตกรฆ่าแล้วเผา เขารู้ดี แล้วก็รู้ดี

ด้วยว่ามันจะต้องลงมืออีก”

“แต่ก็ต้องมีพยานหลักฐานที่ชอบด้วยกฎหมาย”

แบ็กซ์เตอร์หัวเราะเสียงขึ้น

“รอกันว่านายทำงานนี้ไปได้อีกสองสามปีก่อน นายจะได้เห็นไอ้สารเลวพวกนี้ดินยุยกียกหลุดจากปัญหาครั้งแล้วครั้งเล่า” แบ็กซ์เตอร์ชะงัก และรู้สึกว่ตัวเองเริ่มปรี๊ดแตก “ทุกอย่างไม่ได้เป็นสีขาวยกกับสีดำ สิ่งทีวูล์ฟทำมันไม่ถูกต้อง แต่เขาทำเพราะเข้าตาจนด้วยเหตุผลทีถูกต้องทุกอย่าง”

“แม้กระทั่งการทำร้ายชายคนหนึ่งในห้องพิจารณาคดีทีมีผู้คนเต็มห้อง ยั้งันหรือ” เอ็ดมันส์ถามอย่างท้าทาย

“โดยเฉพาะเรื่องนี้เลยละ” แบ็กซ์เตอร์ตอบ เธอกำลังว่อกแว่กจนไม่ทันสังเกตน้เสียงของเขา “เขาสติแตกเพราะแรงกดดัน ลักวันหนึ่งนายก็จะเป็น ฉันก็จะเป็น ทุกคนเป็นหมด แค่ว่านานาว่าเวลาที่นายสติแตก ขอให้ นายมีคนยืนเคียงข้างในตอนนั้น แต่วูล์ฟไม่มีใครยืนเคียงข้างเลยตอนที่ เกิดเรื่องนี้ขึ้น ไม่มีแม้กระทั่งฉัน...”

เอ็ดมันส์นั่งเงียบเมื่อได้ยินความเศร้าเสียใจในน้ำเสียงของเธอ

“เขาเกือบติดคุกเพราะเรื่องนี้ คนพวกนั้นกระหายเลือด และอยากจะเล่นงาน ‘นักสืบผู้ฉาวโฉ่’ คนนี้เพื่อเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู แล้วเข้าที่อากาศเย็นวันหนึ่งของเดือนกุมภาพันธ์ ทายชีว่าพวกเขาเจอใครยืนอยู่เหนือศพนักเรียนหญิงทีถูกย้งจนเกรียม วันนั้นเด็กคนนั้นจะยังมีชีวิตอยู่ถ้าเพียงแต่พวกเขา ยอมฟังวูล์ฟ”

“พระเจ้า” เอ็ดมันส์อุทาน “คุณคิดว่าใช่เขาหรือเปล่า...ผมหมายถึง ส่วนหัวนั้น”

“นาทิบ คาลิด เป็นฆาตกรฆ่าเด็ก แม่แต่อาชญากรก็ยังมีจรรยาบรรณแต่นาทิบไม่มี เพื่อความปลอดภัยของเขาเอง เขาถูกขังในห้องขังเดี่ยวถาวรในแดนทีมีการคุมเข้มของเรือนจำทีมีการรักษาความปลอดภัยสูงสุด เขาไม่ได้เจอหน้าใคร ไม่ต้องพูดถึงคนทีจะเดินออกจากที่นั่นพร้อมหัวของเขาเลย

เหลวไหลลึนดี”

เกิดความเจ็บปวดอันตึงเครียดขึ้นระหว่างพวกเขาตามหลังบทสรุปของแบกซ์เตอร์ว่าพวกเขากำลังเสียเวลาเปล่า เอ็ดมันส์รู้ดีว่าเป็นการพูดคุยที่ประสบความสำเร็จที่สุดของพวกเขาในช่วงสามเดือนครั้งที่ร่วมงานกันเป็นพักๆ เขาย้อนกลับไปยังหัวข้อที่ยังค้างคา

“น่าประหลาดใจมากที่ฟอกส์...โทษที่ครับ...ที่วูล์ฟกลับมาทำงานอีกครั้ง”

“อย่าได้ดูถูกพลังกระแสน้ำและความกระตือรือร้นของผู้มีอำนาจที่พร้อมจะกัมพูให้แก่กระแสน้ำพวกนั้น” แบกซ์เตอร์พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“คุณพูดยังกับว่าคุณคิดว่าเขาไม่ควรกลับมา”

แบกซ์เตอร์ไม่ตอบ

“มันไม่ใช่การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีเท่าไรนักสำหรับตำรวจใช้ไหมครับ”
เอ็ดมันส์ถาม “ที่ปล่อยให้เขาหลุดไปได้แบบ ‘ลอยนวล’ ”

“ลอยนวลหรือ” แบกซ์เตอร์ย้อนถามด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่อยากจะเชื่อ

“ก็เขาไม่ได้ติดคุกเลยยังงั้นละ”

“ติดคุกเสียยังดีกว่าสำหรับเขา พวกทนายความพยายามผลักดันให้มีคำสั่งส่งตัวเขาเข้าโรงพยาบาลเพื่อรักษาหน้าตัวเอง ฉันคิดว่าที่ทำแบบนี้เพราะจะได้จัดการปัญหาได้ง่ายกว่ามั้ง พวกเขาบอกว่าความเครียดในการทำคดีนี้กระตุ้นให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองที่ ‘ผิดปกติโดยสิ้นเชิง’...”

“และคนเราต้องทำเรื่องผิดวิสัยมากครั้งแค่ไหนก่อนที่จะยอมรับละครับว่ามันไม่ได้ผิดปกติ” เอ็ดมันส์ถามแทรกขึ้นมา

แบกซ์เตอร์เมินคำถามนี้

“พวกเขาบอกว่าวูล์ฟจำเป็นต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่องสำหรับสิ่งที่นายจำลองจินฉัยว่าเป็นโรคบุคลิกภาพต่อต้านที่ซ่อนอยู่ลึกๆ...ไม่ใช่สิ...โรคบุคลิกภาพผิดปกติแบบต่อต้านสังคม”

“ซึ่งคุณไม่เชื่อว่าเขาเป็น”

“อย่างน้อยก็ไม่เชื่อตอนที่เขาเข้าโรงพยาบาล แต่ถ้ามีคนจำนวนมากพอ คอยบอกนายอยู่ตลอดเวลาว่านายเป็นบ้า และยัดยาให้นายกินมากพอ สุดท้ายนายก็อดสงสัยไม่ได้หรอก” แบกซ์เตอร์ถอนใจ “ดังนั้นฉันขอตอบ คำถามนายว่า...หนึ่งปีในโรงพยาบาลเซนต์แอนน์ รวมทั้งการถูกลดตำแหน่ง ชื่อเสียงปีนี้ และมีใบหย่ารออยู่หน้าประตูบ้าน แน่หนอนว่าวูล์ฟไม่ได้รอดไปได้แบบ ‘ลอยนวล’ ”

“ภรรยาทิ้งเขาไปแม้ว่าเขาจะได้รับการพิสูจน์ว่าพูดถูกมาตลอดยั้งนั้น หรือ”

“จะพูดว่ายังไงดี เธอคือยายตัวแสบนะ”

“แปลว่าคุณรู้จักเธอหรือ”

“ยายนักข่าวผมแดงในสถานที่เกิดเหตุคนนั้นไง”

“เธอเนี่ยนะ”

“แอนเดรีย เธอคิดอะไรเง่าเกี่ยวกับเรา”

“นอนด้วยกันใช่ไหม”

“จะอะไรอื่นได้ล่ะ”

“แต่ว่า...คุณไม่เคยทำใช่ไหม”

เอ็ดมันส์กลั้นหายใจ เขารู้ว่าตัวเองเพิ่งก้าวล้ำเส้นบางๆ ที่เขาพยายามเดินอย่างระมัดระวังมาตลอด แล้วการสนทนาก็จบลง แบกซ์เตอร์ไม่ตอบคำถามซอกแซกนี้ แล้วเสียงเครื่องยนต์ก็ดังกระหึ่มเมื่อเธอเร่งเครื่องไปตามถนนที่มีต้นไม้เรียงรายสองข้างทางตรงไปยังเรือนจำ

“หมายความว่ายังไงที่บอกว่าเขาตายแล้ว” แบกซ์เตอร์ตะโกนใส่ เดวิสซึ่งเป็นผู้บัญชาการเรือนจำ

แบกซ์เตอร์ลุกขึ้นยืนขณะที่เอ็ดมันส์กับผู้บัญชาการเรือนจำยังนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวใหญ่ที่ดูโดดเด่นในห้องทำงานหน้าต่างจัดชิดของเขา เดวิสสะดุ้ง

ขณะจับกาแฟร้อนจี่ เขามักมาถึงที่ทำงานแต่เช้าตรู่ แต่เวลาครึ่งชั่วโมงที่หายไปได้ทำลายบรรยากาศวันนี้ของเขาโดยสิ้นเชิง

“จ่าแบกซ์เตอร์ เจ้าหน้าที่ที่ห้องฉันมีหน้าที่รับผิดชอบการส่งข้อมูลแบบนี้ให้แผนกของคุณ ปกติแล้วเราไม่ได้...”

“แต่...” แบกซ์เตอร์พยายามพูดขัด

เดวิสพูดต่อด้วยเสียงหนักแน่นยิ่งขึ้น

“นักโทษศาลิลัมป่วยในห้องขังเดี่ยวและถูกย้ายตัวไปห้องพยาบาล ต่อมาก็ถูกย้ายไปโรงพยาบาลควีนเอลิซาเบธ”

“ป่วยอะไร”

เขาหยิบแว่นสำหรับอ่านหนังสือออกมาแล้วเปิดแฟ้มบนโต๊ะ

“รายงานระบุว่า ‘หายใจหอบและคลั่งไคล้’ เขาถูกย้ายไปอยู่ห้องไอซียูของโรงพยาบาลควีนเอลิซาเบธตอนประมาณสองทุ่ม เนื่องจากเขา ‘เริ่มไม่ตอบสนอง และระดับออกซิเจนในเลือดต่ำลงแม้จะให้ให้ออกซิเจนบำบัดแล้วก็ตาม’ ถ้ามันจะมีประโยชน์บ้างสำหรับพวกคุณสองคนนะ”

ผู้บัญชาการเรือนจำเหลือบตาขึ้นมองและเห็นแบกซ์เตอร์กับเอ็ดมันส์พยักหน้ารับรู้ พอสายตาเขาหลบลมมองรายงาน ทั้งคู่ก็ยกไหล่ให้กันอย่างงุนงง

“ตำรวจห้องฉันยื่นใ้เจ้าหน้าที่ของเขาตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ซึ่งกลายเป็นการฝ่าหน้าห้องแบบโลกสวยอยู่ถึงยี่สิบเอ็ดชั่วโมง เพราะเขาเสียชีวิตตั้งแต่ห้าทุ่ม” เขาปิดแฟ้มรายงานแล้วถอดแว่น “ผมเกรงว่านั่นคือข้อมูลทั้งหมดที่ผมมีให้ คุณต้องไปคุยกับโรงพยาบาลโดยตรงถ้าอยากรู้อะไรมากกว่านี้ มีอะไรอีกไหมครับ”

เขาจับกาแฟร้อนลวกลิ้นอีกครั้งแล้วดันมันออกไปไกลเกินเอื้อมก่อนที่เขาจะทำการร้ายตัวเองได้อีก แบกซ์เตอร์กับเอ็ดมันส์ลุกขึ้นยืนเพื่อจะกลับ เอ็ดมันส์ยืมพลางยื่นมือให้ผู้บัญชาการเรือนจำ

“ขอบคุณครับที่กรุณาสละเวลา...” เขาเริ่ม

“ตอนนี้แค่นี้ก่อนละกัน” แบกซ์เตอร์พูดหัววนๆ ขณะเดินออกจากห้อง เอ็ดมันด์ถึงมือกลับอย่างเงอะงะแล้วรีบตามแบกซ์เตอร์ออกไป เขาปล่อยให้ประตูปิดตามหลัง แต่ก่อนที่มันจะปิดดังกรึก แบกซ์เตอร์ก็พรวดพราด กลับเข้าไปในห้องพร้อมคำถามสุดท้าย

“บ้าชะมัด เกือบลืมน ตอนทีศาลีตออกจากคุก เรามั่นใจสุดๆ ว่าเขายังมีหัวอยู่ใช่ไหม”

ผู้บัญชาการเรือนจำพยักหน้าอย่างงุนงง

“ขอบคุณ”

ห้องประชุมของแผนกมาตรการและอาชญากรรมร้ายแรงเต็มไปด้วยเสียงเพลง “กู๊ดไวเบรชันส์” ของวงบีชบอยส์ วูล์ฟพบว่าการทำงานไปฟังเพลงไปทำให้เขาทำงานง่ายขึ้นเสมอ และมันก็ยังเข้าพอดที่จะเปิดเพลงได้โดยไม่รบกวนคนอื่นมากเกินไปนัก

เวลานี้วูล์ฟแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวยับย่น กางเกงชีโนสีกรมท่า และรองเท้าเพียงคู่เดียวของเขา รองเท้าแฮนด์เมดยี่ห้อโลคทรวงออกซฟอร์ด คู่นี้เป็นทั้งการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยผิดวิสัยและการใช้จ่ายที่สมเหตุสมผลมากที่สุดของเขา วูล์ฟจำช่วงเวลาก่อนหน้ารองเท้าคู่นี้ได้รางๆ เขาเกือบก้าวขาไม่ออกหลังเข้าเวรนานสิบเก้าชั่วโมง และต้องสอดเท้ากลับเข้าไปในรองเท้าที่ใส่นิสบายคู่เดิมหลังจากได้นอนพักแค่ไม่กี่ชั่วโมง

วูล์ฟเร่งเสียงเพลงขึ้น และไม่ทันเห็นวอลล์โทรทัศน์มือถือของเขาสว่างขึ้นบนโต๊ะข้างตัว เขาอยู่คนเดียวในห้องที่จู่ๆ ได้สามสิบคนสบายๆ และเป็นห้องที่ไม่ค่อยได้ใช้งานถึงขั้นยังมีกลิ่นพรมที่บูใหม่มาได้ตั้งปีกว่าแล้ว หน้าต่างกระจกฝ้าทอดไปตามความยาวผนัง บดบังออฟฟิศหลักที่อยู่ข้างหลัง

วูล์ฟหยิบรูปถ่ายอีกใบขึ้นจากโต๊ะทำงาน แล้วร้องเพลงเสียงหลงพลางเดินไปหากระดานขนาดใหญ่หน้าห้อง พอปักรูปสุดท้ายเข้าที่แล้ว เขาก็ถอย

ออกมาเป็นชิ้นชมผลงานตัวเอง ซึ่งเป็นรูปถ่ายขยายใหญ่หลายรูปของอวัยวะต่างๆ เอามาวางซ้อนทับกันเพื่อให้เกิดเป็นภาพขนาดใหญ่สองภาพของศพที่หน้าสยดสยองนั้น ภาพหนึ่งด้านหน้า อีกภาพด้านหลัง วูล์ฟจ้องใบหน้าที่ซีดขาวอีกครั้งพลางหวังว่าเขาจะคิดถูก และหวังว่าเขาจะนอนหลับได้ง่ายขึ้นเมื่อรู้ว่าในที่สุดกาลก็ตายแล้ว แยกหน่วยที่แบกซ์เตอร์ยังไม่ได้ไทร. มายืนยันความสงสัยของเขา

“อรุณสวัสดิ์” เสียงพูดคึกคักหูตึงลำเนียงสกอตที่กระซิกไฮกฮากดังขึ้นข้างหลังวูล์ฟ

วูล์ฟหยุดเดินทันที แล้วหรีเสียงวิหุลงขณะที่จะสับสนพินเลย์ ฮอว์ซึ่งทำงานมานานที่สุดในหน่วยนี้เดินเข้ามาในห้อง เขาเป็นคนเงียบๆ ทว่านำเกรงขามและมีกลิ่นบุหรืติดตัวตลอดเวลา พินเลย์อายุห้าสิบเก้า ใบหน้าผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก จมูกเคยหักเกินหนึ่งครั้ง และไม่เคยจัดให้กลับเข้าที่เดิม

หน้าที่หลักของพินเลย์คือเป็นพี่เลี้ยงวูล์ฟนับตั้งแต่เขากลับเข้าทำงานเหมือนกับที่แบกซ์เตอร์ต้องเป็นพี่เลี้ยงของเอ็ดมันส์ พวกเขาตกลงกันโดยไร้คำพูดว่า พินเลย์ซึ่งใกล้ชิดจะยอมให้คนที่หนุ่มกว่าเป็นผู้นำในงานส่วนใหญ่ ตราบใดที่เขาได้เซ็นชื่อในเอกสารตรวจสอบความประพฤติของวูล์ฟแต่ละสัปดาห์

“นายมีเท้าซ้ายสองข้างนะ พ่อหนุ่ม” พินเลย์พูดเสียงแหบห้าว

“ผมถนัดร้องเพลงมากกว่า” วูล์ฟแก้ตัว “คุณก็รู้”

“ไม่จริง นายไม่ได้ถนัดร้องเพลง แต่ที่ฉันหมายถึงคือ...” พินเลย์เดินไปที่ผนังแล้วเกาะรูปถ่ายที่วูล์ฟเพิ่งติดบนกระดาน “...นายมีเท้าซ้ายสองข้าง”

“หืม” วูล์ฟพลิกดูกองรูปถ่ายจากสถานที่เกิดเหตุ ในที่สุดเขาก็เจอรูปที่ถูกต้อง “รู้ไหมว่าผมทำแบบนี้อยู่เรื่อยๆ เพียงเพื่อทำให้คุณรู้สึกว่าคุณยังต้องการคุณอยู่”

พินเลย์ยิ้ม “แน่นอน”

วูล์ฟสลับภาพ แล้วทั้งสองก็ยื่นมองภาพปะที่น่าสยดสยองนั้น

“ย้อนกลับไปยุคเจ็ดศตวรรษ ฉันเคยทำคดีที่คล้ายคดีนี้ทีเดียว คดีของ
ชาลส์ เทนีสัน” พินเลย์พูด

วูล์ฟยกไหล่

“เขาทั้งชิ้นส่วนต่างๆ ของร่างกายไว้ให้เรา ทั้งขาไว้ที่นี้ มือไว้ที่นั่น
ที่เรากดูเหมือนเป็นการสุม แต่ไม่ใช่ ชิ้นส่วนแต่ละชิ้นมีลักษณะเฉพาะที่ใช้
ระบุตัวตนได้ เขาอยากให้เราว่าเขาฆ่าใคร”

วูล์ฟก้าวเข้าไปใกล้เพื่อชี้ไปที่ผนัง

“เรามีแหวนบนมือซ้าย และมีรอยแผลผ่าตัดบนขาขวา น้อยเกินกว่า
จะสรุปอะไรได้”

“จะต้องมีมากกว่านี้อีก” พินเลย์พูดเรียบๆ “คนที่ไม่มีทั้งเลือดลักหยด
ในการลึงหารหมู่ ย่อมไม่มีทั้งแหวนวงหนึ่งไว้โดยบังเอิญแน่นอน”

วูล์ฟให้รางวัลสายตาทะลึงของพินเลย์ที่ช่วยกระตุ้นความคิดด้วย
การทวาดังๆ ใส่หน้าเขา

“กาแฟใหม่ ฉันอยากสูบบุหรี่อยู่พอดี” พินเลย์ถาม “นมกับน้ำตาล
สองช้อนไหม”

“จนปานนี้คุณยังจำไม่ได้อีกหรือ” วูล์ฟพูดขณะที่พินเลย์เดินลื่นๆ ไปที่
ประตู “ม็อคคิอาโตร้อนจัด กาแฟสองชอต นมพร่องมันเนย กับชีรี่ปคาราเมล
แบบไม่มีน้ำตาล”

“นมกับน้ำตาลสอง” พินเลย์ตะโกนขณะเดินออกจากห้องประชุม
และเกือบชนเข้ากับผู้บังคับการตำรวจวนิดา

วูล์ฟจำหญิงอินเดียนร่างเล็กคนนี้ได้จากการที่เธอออกโทรทัศน์เป็น
ประจำ อีกทั้งเธอยังเคยเข้าร่วมการสัมภาษณ์และการประเมินวูล์ฟครั้งหนึ่งใน
จำนวนนับครั้งไม่ถ้วนที่เธอต้องทนเพื่อกลับเข้าทำงาน เท่าที่เขารู้ได้ เธอ
ไม่เห็นด้วยกับความคดีนี้

เขาน่าจะเห็นเธอเดินมาแต่ไกลแล้ว เพราะเธอชอบแต่งตัวเหมือน
หลุดออกมาจากการ์ตูนเป็นประจำ เข้านี้เครื่องแต่งกายเธอประกอบด้วย
เสื้อเบลเซอร์สีม่วงสดกับกางเกงสีส้มแปร๊ดที่ไม่รู้ว่าเข้ากันได้อย่างไร

วูล์ฟถอยไปแอบหลังฟลิปชาร์ตซึ่งเป็นกระดานแบบพลิกได้เข้าเกินไป
เธอหยุดยืนตรงประตูและพูดกับเขา

“อรุณสวัสดิ์ คุณจำสับสน”

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

“นี่ดูเหมือนร้านดอกไม้เลยนะ” เธอพูด

วูล์ฟเหลียวมองภาพปะที่หน้าสยดสยองเต็มผนังข้างหลังเขาด้วยความ
งุนงง พอมองกลับไป เขาก็พบว่าเธอกำลังชี้ไปในออฟฟิศใหญ่ซึ่งมี
ช่อดอกไม้สวยหรูหลายสิบช่อวางเกลื่อนตามโต๊ะทำงานและตู้เก็บเอกสาร

“อ้อ มีคนส่งมาทั้งอาทิตย์นะ ผมคิดว่ามันมาจากคดีมูนิช ดูแล้ว
อย่างกับว่าคนเกือบทั้งหมดส่งดอกไม้มา” เขาอธิบาย

“ดีใจนะที่เราได้รับการชื่นชมบ้าง” วานิตาพูด “ฉันกำลังตามหาหัวหน้า
คุณอยู่ เขาไม่อยู่ในห้องทำงานของเขา”

โทรศัพท์ของวูล์ฟเริ่มดังหึ่งๆ บนโต๊ะ เขาขยาดมองชื่อคนที่โทร.
เข้ามาแล้วกดตัดสาย

“มีอะไรให้ผมช่วยไหม” เขาถามแทนๆ

วานิตายิ้มอ่อน

“เกรงว่าจะไม่มี ผุ่่งนักข่าวกำลังรุมทั้งเราอยู่ข้างนอก ท่านผู้บัญชาการ
อยากให้เราจัดการเรื่องนี้”

“ผมนึกว่าเป็นหน้าที่คุณเสียอีก” วูล์ฟพูด

วานิตาหัวเราะ “วันนี้ฉันไม่คิดจะออกไปข้างนอกนั่น”

ทั้งคู่เห็นซิมมอนส์เดินกลับไปทางห้องทำงานของเขา

“โยนข้อให้ลูกน้องเสมอไงล่ะ ฟอกส์ คุณก็รู้อยู่แล้ว”

“คุณคงเห็นแล้วว่าผมงานยุ่งมาก ผมจึงอยากให้คุณออกไปพบกับบรรดาฮีโร่พวกนั้นแทนผม” ซิมมอนส์พูดด้วยท่าทีจริงจังจนแทบจะน่าเชื่อถือ

พอผู้บังคับการตำรวจวานิตาออกไปได้สองนาทีกูร์ฟก็ถูกเรียกตัวไปที่ห้องทำงานอันคับแคบของหัวหน้าสารวัตร ห้องนี้กว้างไม่ถึงสี่ตารางเมตร มีโต๊ะทำงานหนึ่งตัว โทรทัศน์เล็กๆ หนึ่งเครื่อง ตู้เก็บเอกสารชั้นสนิมหนึ่งตู้ เก้าอี้หมุนสองตัว และเก้าอี้พลาสติกหนึ่งตัว (เผื่อกรณีที่มีคนเข้ามาแออัดในพื้นที่เล็กๆ นี่) กูร์ฟคิดว่ามันเป็นแรงจูงใจอันน่าหดหู่ที่จะเอามาอวดลูกน้อง มันคือทางตันบนบันไดชั้นบนสุดของอาชีพตำรวจ

“ผมเนี่ยนะ” กูร์ฟถามอย่างกังขา

“ถูกต้อง นักข่าวรักคุณ คุณคือ วิลเลียม ฟอกส์ นะ”

กูร์ฟถอนใจ “มีใครในตำแหน่งต่ำกว่านี้ที่ผมจะโยนหน้าที่นี้ให้ได้บ้างไหม”

“ผมคิดว่าผมเห็นพนักงานทำความสะอาดในห้องน้ำชาयนะ แต่ผมว่าเป็นคุณพูดน่าจะดีกว่า”

“ใช่” กูร์ฟพิมพ์

โทรศัพท์บนโต๊ะทำงานดังขึ้น กูร์ฟลุกขึ้นยืนขณะที่ซิมมอนส์รับสาย แล้วก็ต้องชะงักเมื่อซิมมอนส์ยกมือขึ้น

“ตอนนี้ฟอกส์อยู่กับผมพอดี ผมจะเปิดลำโพงนะ”

เสียงเอ็ดมันด์ฟังแทบไม่ได้ยินเพราะโดนกลบด้วยเสียงแรงเครื่อง กูร์ฟรู้สึกเห็นใจเขา เพราะรู้ดีจากประสบการณ์ว่าแบกซ์เตอร์เป็นคนขบถที่น่าสะพรึงมาก

“เรากำลังเดินทางไปโรงพยาบาลควีนเอลิซาเบธ คาลิดถูกย้ายไปเข้าไอซียูที่นั่นเมื่ออาทิตย์ก่อนครับ”

“ยังมีชีวิตอยู่ไหม” ซิมมอนส์ถามอย่างจุนเจียว

“เคยมีครับ” เอ็ดมันด์ตอบ

“แต่ตอนนี้”

“ตายแล้ว”

“ห่วยละ” ซิมมอนส์ตะโกนด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“เราจะรายงานคุณอีกทีครับ”

“เยี่ยม” ซิมมอนส์วางสายพลังงานสายตา เขาเงยหน้าขึ้นมองวูล์ฟ “พวกนักข่าวกำลังรอคุณอยู่ข้างนอก ไปบอกพวกเขาว่าเรามีเหยื่อหกราย ถึงยังไงพวกเขาก็รู้เรื่องนี้อยู่แล้ว ให้ความมั่นใจแก่พวกเขาว่าเรากำลังอยู่ระหว่างการระบุตัวตนของเหยื่อ แล้วจะติดต่อครอบครัวของเหยื่อก่อน ประกาศชื่อให้ทุกคนรู้ อย่าพูดอะไรเกี่ยวกับการเย็บชิ้นส่วนอวัยวะเข้าด้วยกัน...หรือเรื่องอะพาร์ตเมนต์ของคุณด้วย”

วูล์ฟตะเบะอย่างประชดประชันแล้วเดินออกจากห้อง เขาปิดประตูตามหลังและเห็นฟินเลย์กำลังเดินมาพร้อมถ้วยกาแฟสองใบ

“ทันเวลาพอดี” วูล์ฟตะโกนบอกข้ามห้องทำงานที่เวลานี้เต็มไปด้วยคนที่เริ่มมาเข้าเวร เป็นเรื่องง่ายมากที่จะลืมไปว่า แม็คคิตีที่เป็นชาวดังจะส่งผลกระทบต่องานของคนที่เกี่ยวข้อง แต่โลกที่เหลือยังคงดำเนินต่อไปตามปกติ ผู้คนกำลังเข่นฆ่ากัน ส่วนพวกผู้ร้ายข่มขืนและพวกหัวขโมยยังคงล่อนวล

ขณะที่ฟินเลย์เดินผ่านโถงที่วางช่อดอกไม้ขนาดมหึมาห้าช่อ เขาก็เริ่มสูดจมูกฟุดฟิด วูล์ฟเห็นฟินเลย์น้ำตาคลอเมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้ พอถึงตัววูล์ฟเขาก็จามดังลั่น ทำให้กาแฟทั้งสองถ้วยหกรดพื้นปูพรมสกปรก วูล์ฟมีสีหน้าແລກສລາຍ

“ไอ้ดอกไม้มองชวยพวกนี้!” ฟินเลย์ตะโกน ภรรยาเขาขอให้เขาเลิกสบถเมื่อเขากลายเป็นปุณคนแล้ว “ฉันจะไปเอามาให้นายใหม่”

วูล์ฟเกือบบอกว่าไม่ต้องลำบากหรอก เมื่อพนักงานส่งของภายในสำนักงานโผล่ออกมาจากลิฟต์พอดีพร้อมหอบช่อดอกไม้แสนสวยมาอีกช่อ ฟินเลย์ทำหน้าเหมือนอยากจะทำร้ายเขา

“สบายดีไหมครับ มีดอกไม้มาส่งให้คุณเอมิลี แบกซ์เตอร์” ชายหนุ่ม

ที่ดูกระเซอะกระเซิงประกาศ

“วิเศษมาก” ฟินเลย์พูดขำ

“นี่ต้องเป็นข้อที่ห้าหรือที่หกแล้วสำหรับเธอ เธอคงสวยไม่เบาใช่ไหม
ครับ” ชายหนุ่มที่ดูเชื่อข่าวลือปุบปิบ ทำเอาวูล์ฟไม่ทันตั้งตัวกับคำถามที่
ไม่เหมาะสมนี้

“อืม...เอ่อ...ก็สวย...” วูล์ฟตอบตะกุกตะกัก

“เราไม่ได้คิดถึงนักสืบคนอื่นในแง่นี้นะนะ” ฟินเลย์พูดชัดขึ้นเมื่อ
เห็นเพื่อนพูดไม่ออก

“ขึ้นอยู่กับว่า...” วูล์ฟมองไปที่ฟินเลย์

“ฉันหมายความว่า แน่นอนว่าเธอสวย” ฟินเลย์โพล่งตอบ เขา
ไม่สามารถควบคุมให้พูดคุยอย่างใจเย็นได้อีกต่อไป “แต่...”

“ผมคิดว่าทุกคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและสวยไปคนละแบบ” วูล์ฟ
พูดต่อให้อย่างชาญฉลาด

วูล์ฟและฟินเลย์พยักหน้าให้กัน พวกเขาตอบคำถามที่น้ำอืดอืดนี้ได้
อย่างไม่มีที่ติ

“แต่เขาไม่มีวัน...” ฟินเลย์ยืนยันกับพนักงานส่งของ

“ใช่ ไม่มีวัน” วูล์ฟเห็นด้วย

พนักงานส่งของมองนักสืบทั้งสองอย่างงุนงง “โอเค”

“วูล์ฟ!” เจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งตะโกนข้ามห้อง ทำให้วูล์ฟมีข้ออ้างที่จะ
ทิ้งฟินเลย์ไว้กับผู้มาเยือนคนนี้ เธอยกโทรศัพท์ให้เขา “ภรรยาคุณโทร. มา
บอกว่าเรื่องสำคัญ”

“เราหย่ากันแล้ว” วูล์ฟแย้ง

“อะไรก็ช่าง เธอรอสายอยู่”

วูล์ฟเอื้อมมือไปหาโทรศัพท์เมื่อซิมมอนส์เดินออกมาจากห้องทำงาน
และเห็นวูล์ฟยังยืนอยู่ตรงนั้น

“ไปข้างล่างได้แล้ว วูล์ฟ!”

วูล์ฟมีสีหน้าเหนื่อยใจ

“ผมจะโทร. กลับหาเธอ” เขาบอกเจ้าหน้าที่หญิงก่อนจะก้าวเข้าไป
ในลิฟต์ที่รออยู่ และภาวนาให้อดีตภรรยาไม่ได้อยู่ท่ามกลางฝูงนักข่าวที่เขา
กำลังจะออกไปเผชิญหน้า